

12^e JAARGANG N° 13 — 10 JUNI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

De Vroolijke Vagebond

(City-film)

Siberië: en wij zien in gedachten dwars door de kaart van Azië de wijd uit elkander staande letters, welke ons de onmetelijkheid van dit land suggereren.

Siberië: en wij herinneren ons de verhalen van ontberingen en lijden, in dit land van sneeuw en ijs en van eindeloze steppen doorstaan.

Siberië: en voor ons geestesoog trekken voorbij de eindeloze stoeten van ballingen, die naar dit onherbergzame oord werden gezonden om er te boeten voor hun misdaden: politieke en andere.

Maar hoe weinig weten wij ten slotte van het leven der menschen, die, schaarsch in getal, het land aan gene zijde van den Oeral bevolken.

Ondanks de moderne verkeersmiddelen, ondanks uitvinding van de telegrafie en radio kan ons dit niet verwonderen. Men heft niet in enkele tientallen jaren volken, die tot nu toe in volkomen isolement en naar oeroude zeden leefden, op tot het beschavingspeil van West-Europa. Ook thans nog zijn er in het uitgestrekte Siberië verschillende streken, waarin de beschaving en vooruitgang nog niet zijn doorgedrongen, ja, die zelfs voor den wetgever onbereikbaar zijn. Nog leven er stammen, die volkomen onkundig zijn van de machtsverhoudingen in Europa, en waarvan de leden niet weten, dat zij bij het uitgestrekte Russische Rijk zijn ingelijfd.

En al dringen ook hier de wetten en de bepalingen met onverbidelijke, niet te stuiten kracht door, naast deze wetten blijven de gewoonten der voorvaderen onaantastbaar. Met andere woorden: men stoort zich niet aan de wetten, doch alleen aan de overgeleverde zeden. Zoo is het in den Sovjetstaat verboden, voor alle landen en volken en stammen, jonge meisjes te verkopen, gelijk het in Siberië, naar geldend huwelijksgebruik, nog veelvuldig voor-

DE VROUW

Grootmoeder, moeder en dochter.
Drie geslachten Chakassen-vrouwen.

Chakassen-vrouw op de markt. ↗

Een priesteres der Chakassers voor haar „tempel”.

De vrouw van een rijken Oiroten-
hoofdman reist uitsluitend te paard.

Ook het Chakasser-meisje heeft tegenwoordig haar „afpraakje“.

Chakassen baby.

Aldus houdt een Chakassen-priesteres haar vlechten bij elkaar.

jes nieuwsgierig uit de leemen hutten te voorschijn, bekeken met verwondering zijn fotografiestoel en snoepten van de bonbons, die hij haar presenteerde. Wel een bewijs, dat het bekende gezegde: „de Kirgies verbergt het aangezicht van zijn vrouw voor den vreemdeling“ aan het verouderen is. In het aangrenzende gebied der Oiroten, die op den rand van Mongolië wonen, trof de reiziger reeds een heele generatie aan van jonge meisjes, die zich de Westersche ideeën hadden eigen gemaakt, de landsdracht hadden afgelegd en vervangen door blouse en rok, die hun pekswart haar hadden afgesneden en een opleiding ontvingen voor onderwijzeres. En toch waren haar moeders nog als koopwaar aan den man gebracht, en kwam het voor, dat een meisje van drie maanden reeds als bruid ver-

kocht werd, om zodoende eerst zeventien jaar lang in het huis van haar schoonouders een harden dienstdienst te hebben, waarin zij, naar onze begrippen, als slavin werd behandeld.

Een zeer merkwaardige ontdekking deed deze journalist bij de Chakassers, die langs de oevers van de machtige Jenissei-rivier wonen. Bij hen is de vrouw weinig meer dan een slavin, en bij het huwelijk wordt zij door haar ouders eenvoudig weg aan den meestbiedenden jonkman verkocht. Toch kwam het voor, dat zulk een vrouw een geheel dorp, ja een geheele streek beheerschte, daar zij soms de rol vervulde van, het klinkt een beetje dwaas, „medicijnman“. Wanneer nl. zulk een wonderdokter sterft zonder zonen na te laten, gelooft men, dat zijn „krachten“ op zijn dochter overgaan. Deze wordt dan een soort priesteres van haar stam. Maar ook hier doet de invloed van den nieuwen tijd zich gelden en het zal niet lang meer duren, of deze vrouwen zijn uit haar — bij uitzondering — bevoorrechte positie gestooten. Deze priesteressen, gelijk zij nog worden aangetroffen, dragen een bijzonder kleed, dat haar hoogen rang aanduidt. De haren dalen in twee zware vlechten naar beneden en worden samengebonden door een... veiligheids-speld.

Zoo bleek Europa hier te zijn doorgedrongen. En wanneer men in de gelegenheid is de markten in de Siberische hoofdsteden te bezoeken, dan merkt men alras, dat de vrouwen bijzonder oog hebben voor die koopwaren, welke ook de Europeesche huisvrouw onontbeerlijk acht.

De naaimachine in de Siberische steppen: een rijkdom voor iedere familie.

IN SIBERIE

kwam. Maar het is wel zeker, dat de wetsbepaling niet overal wordt opgevolgd, hetgeen ook niet behoeft te verwonderen, daar vele families behooren tot zwervende nomadenstammen, op welke nauwelijks eenige controle mogelijk is. Zoo kan men er zeker van zijn, dat in verafgelegen dorpen of hutten een boer zijn dochter nog „van de hand doet“ voor een pak tabak of een hoeveelheid wodka. Ondanks de taaheid der voorvaderlijke zeden dringen, gelijk gezegd, de wetten langzaam door en steeds kleiner wordt het aantal dergenen, die buiten hun bereik weten te blijven.

Het contact met de overige wereld wordt nauwer. De reizende journalist Lubinski verhaalt, dat hij er niet op had durven rekenen, de vrouwen der Kirgiezen te zien te krijgen. Maar het tegendeel gebeurde. In de dorpen kwamen de vrouwen en meis-

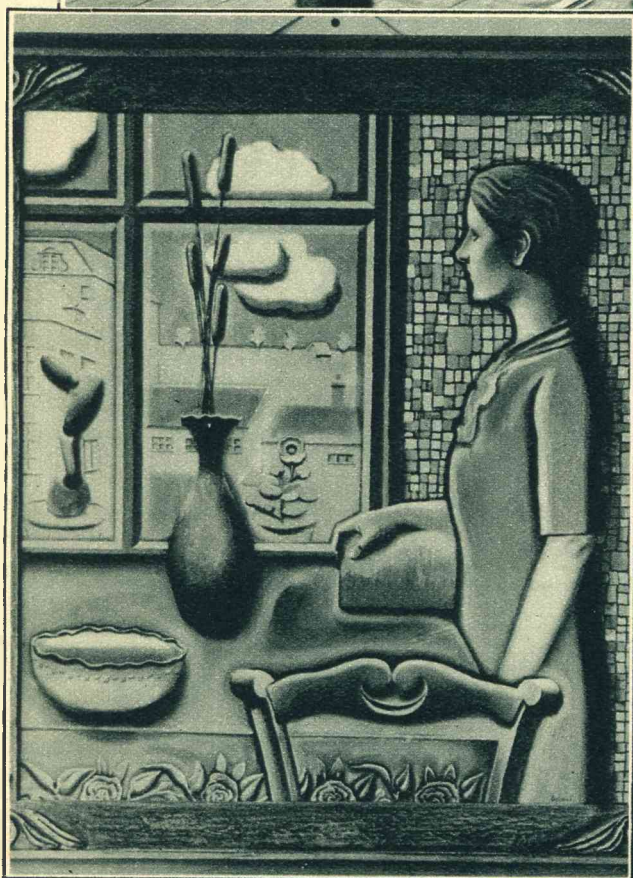
'n „Beauty“ der Siberische steppen.

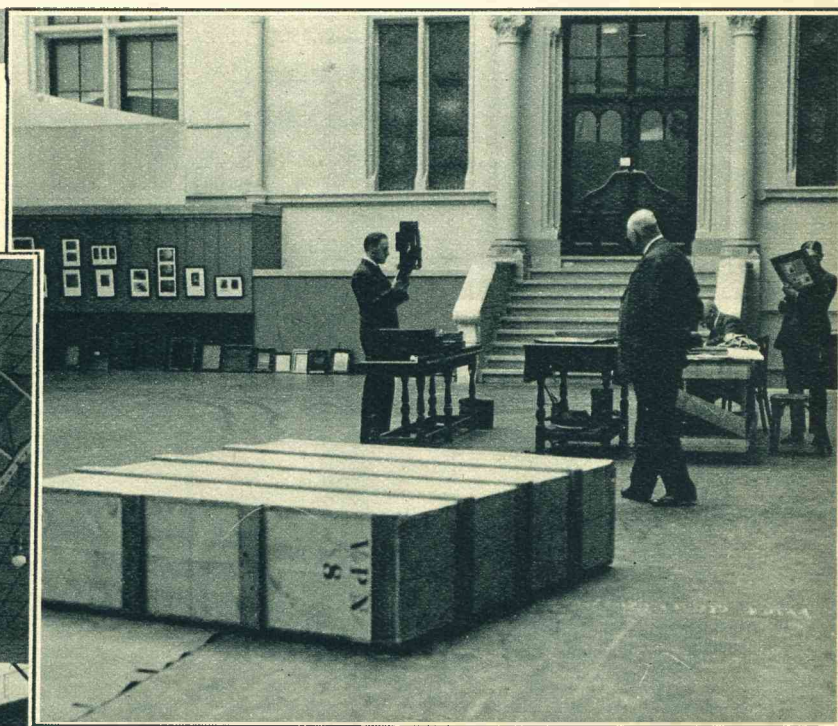
AMSTERDAMSCHÉ

'n Bekend stadsbeeld op nieuwe wijze gezien n.l. vanaf het voorbalcon van de „Zuid-express" — lijn 25

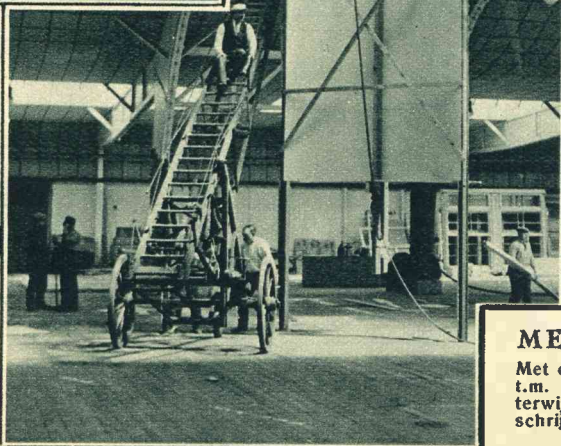

Op een zolder van het perceel Amsteldijk 70 houdt een groep moderne kunstenaars een expositie van hun werk. „Interieur", een doek van C. Schaaf

FOTO'S

Gedurende de zomermaanden zal in het Rijksmuseum een Rembrandtentoonstelling worden gehouden, welke zonder twijfel een der hoogtepunten zal zijn in de reeks feestelijkheden, welke ons ter eere van het 300-jarig bestaan der Universiteit staan te wachten. Het uitpakken der kostbare doeken en etsen.

De tentoonstelling „Moeder en kind", welke binnenkort in het R.A.I.-gebouw wordt geopend, is in volle voorbereiding. Het opbouwen der stands.

MEDEDEELING VOOR ONZE KWARTAAL-ABONNÉ'S

Met dit nummer 13 eindigt weder een kwartaal; het volgende kwartaal loopt van No. 14 t.m. 26. De abonnementskwitanties zullen over enkele weken worden gepresenteerd, terwijl de abonné's, die per giro betalen, beleefd verzocht worden, opdracht tot overschrijving te geven.

DE ADMINISTRATIE.

Het echtpaar Peet-
oom-Vis te Hilber-
sum was 40 jaren
gehuwd.

UIT DE Provincie

De burgemeester van St. Maarten (N.H.), de heer Klerk, vierde zijn zilveren ambtsjubileum als zoodanig en werd op hartelijke wijze door de bevolking gehuldigd. Een der oudste bewoners komt den burgervader gelukwenschen.

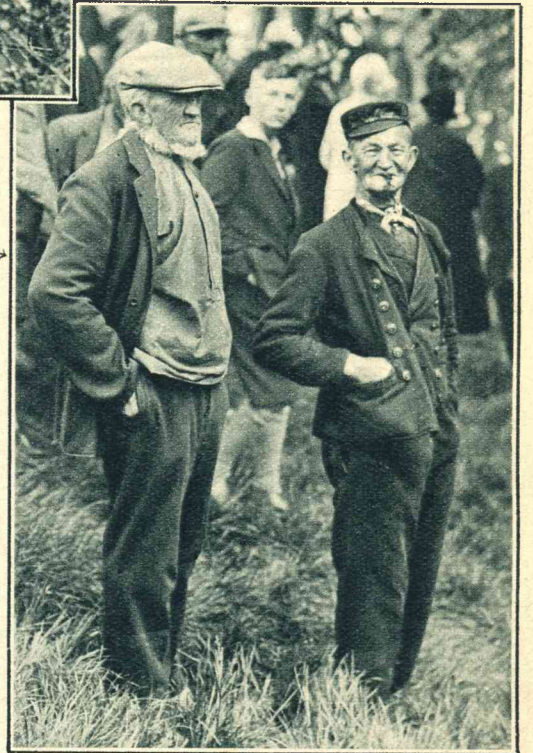
De aubade der
schoolkinderen ...

en 'n paar verge-
noegde luisteraars.

De heer Sperna Wei-
land, stationschef te
Hoorn, verliet, na 50-
jarigen dienstdadig, zijn
werkkring met pensioen.
Bij zijn afscheid werd hij
door een commissie uit
de burgerij gehuldigd.

Een „kenner” op de
paardenmarkt te Pur-
merend. — Is het
geen „juweel”, deze
levens-echte foto?

EINE NACHT IM PARADIES

Niemand zal kunnen beweren, dat het publiek in Holland geen ontwikkeling wordt bijgebracht, al was het alleen maar door middel van de geluidsfilms. Niet alleen is het gesproken woord daarin meestal Fransch, Duitsch of Engelsch, doch er worden zelfs films uitgebracht die geen anderen dan den buitenland-schen titel hebben, zooals bijvoorbeeld deze Re-maco-Film, die binnenkort zal worden uitgebracht. Anny

Het Russische orkest, dat Paradijselijke muziek leverde.

Een wolk van tule en kant, waarin Anny Ondra verborgen zit.

Een blik in het Paradijs.

Een draadloos gesprek tijdens het diner.

Ondra, de langen tijd in vergetelheid ondergedoken actrice, treedt hierin weer eens op den voorgrond met den sympathieken speler Hermann Thimig als partner. Het Paradijs, waarin die eene nacht wordt doorgebracht, is een meubelzaak, die door de bediende Monica (Mejuffrouw Ondra) tot een „net echte” woning wordt herschapen en waarin zij aan vele bekenden een feest geeft. Zij doet dit met de bedoeling, den zeer rijken jongeling (Hermann Thimig) die verliefd op haar is, in den waan te brengen, dat zij eveneens reuze-gefortuneerd is. Natuurlijk komt dit bedrog uit (er waren er begrijpelijkerwijze nog heel veel andere aan vooraf gegaan, die niet uitkwamen) en dan neemt de ontroostbare jongeling de beenen, doch is in werkelijkheid wat blij, dat de beenen van de moeder van het meisje hem achterop zijn gegaan, want de explicatie, die de moeder gaf, was zoo aanvaardbaar, dat de jongelui tot op heden nog gelukkig leven, indien er tenminste geen ander filmengagement tusschen is gekomen.

NIVEA

NIVEA OLIE

en
daarna

het zonnebad!

Daarvan krijgt U een gezonde huid en een frisch, bruin uiterlijk, ook bij een bewolkten hemel, want ook wind en lucht doen Uw lichaam bruin worden. Nivea en Nivea-Olie bevatten - als eenigsten in hun soort - het huidverzorgende Eucerit, beiden vermin-

deren het gevaar van een pijnlijken zonnebrand, beiden geven U de gewenschte prachtig-bronzen huidskleur. Nivea heeft bovendien op zeer warme dagen een verkoelende werking. Nivea-Olie beschermt bij ongunstig weder tegen een te sterke afkoeling, die U een kou zou kunnen bezorgen,

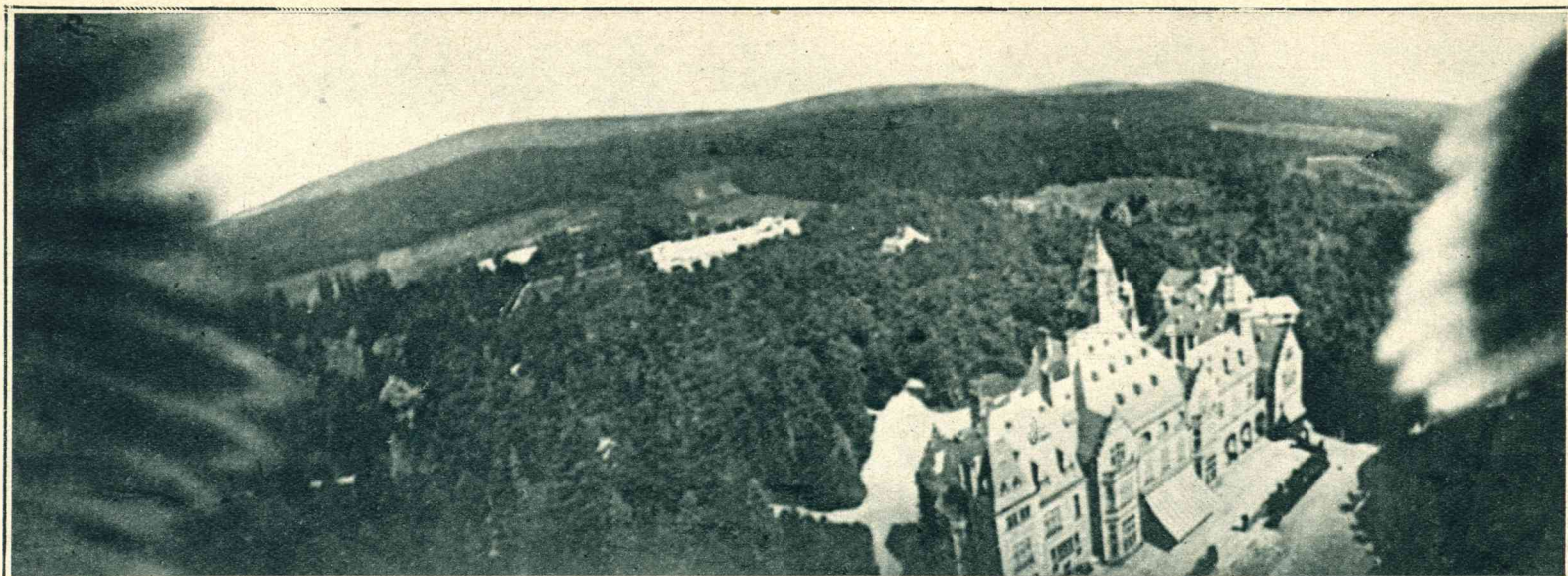
zoodat U ook op koele zomerdagen in licht, lucht en water kunt baden. Neem nooit een zonnebad met een nat lichaam! En altijd eerst inwrijven! Nivea in doozen van 20, 40 en 90 cts. In tuben van 35 cts. en 55 cts. Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cts. Pebeco Mij., Amsterdam-C.

De Reuzentrap

zoo hoemden de Indianen dezen mooien, indrukwekkenden waterval in de Paradijsvallei van Canada's Westelijk gebergte. Dit natuurmonument is een deel van 't grootsche reservaat, dat in de prov. Alberta als National Park werd afgepaald. 't Gebergte op den achtergrond is de Mount Ringrose.

Een luchtfoto die genomen werd door een postduif, althans door een camera die aan een postduif was bevestigd. Links en rechts ziet men nog de vleugels van de duif.

DE POSTDUIF

De duif als brievenbezorger,

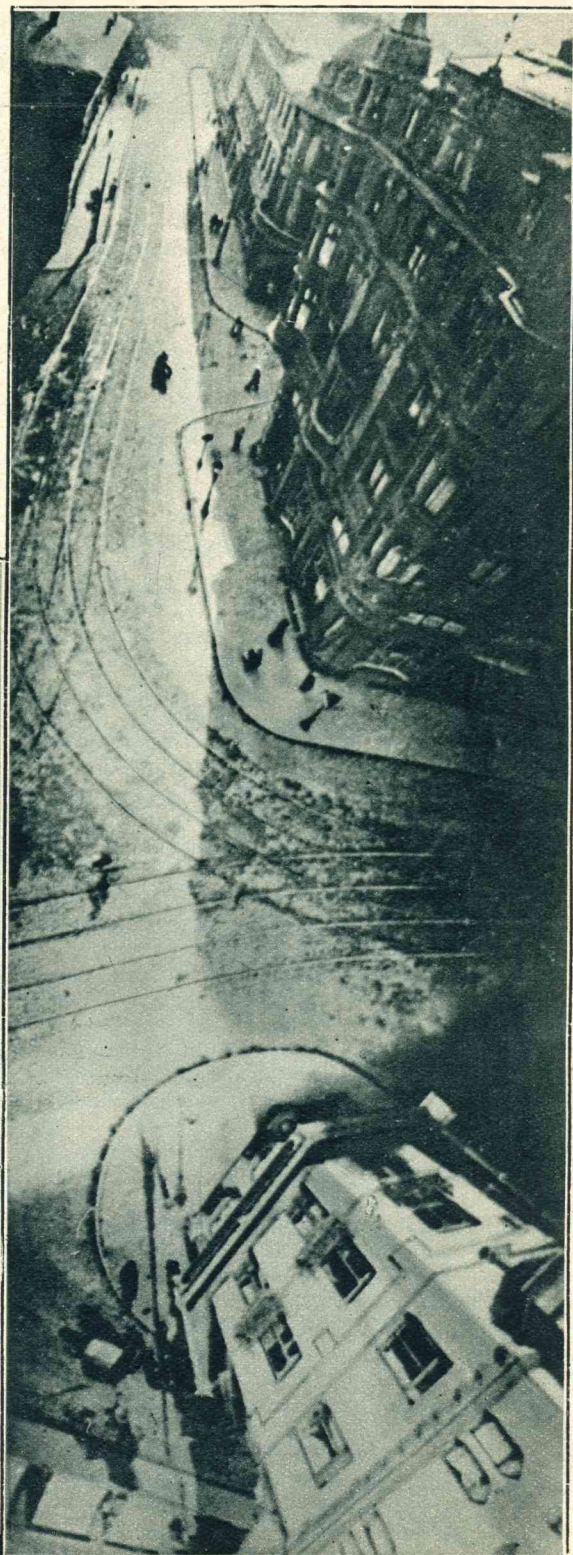
en in haar nieuwste
beroep, als fotograaf.

Het is weer een van die dingen, waarvan men niet begrijpt, dat ze niet eerder gebruikt zijn, omdat de foto-techniek toch al vroeger zoo ontwikkeld was, dat men postduiven een foto-toestel kon meegeven, vooral omdat tijdens den oorlog postduiven zoo veelvuldig gebruikt zijn. Want ondanks de ontwikkeling der communicatie-middelen als telefoon, radio-telegrafie e.d., worden postduiven nog steeds gebruikt om berichten over te brengen. De legers hebben speciale postduiven-afdelingen, en vliegers, die op een of ander onherbergzaam stukje grond moesten landen,

waarvan wij hier de reproducties geven, zijn onlangs geleverd. Een kleine camera wordt aan 't dier gebonden; het toestel kan zoo geregeld worden, dat op bepaalde tijdstippen de lens geopend en gesloten wordt. Door de afstanden en de snelheid van de duif te berekenen, kan men het fijne mechanisme zóó instellen, dat boven de plaats, waarvan men een foto wil hebben, de lens geopend wordt. Na de proeven zal men ongetwijfeld hieraan alle aandacht wijden, om nauwkeurig den tijd te kunnen vaststellen, waarop een foto moet worden genomen. — Het toestelletje, waarmede de foto's op deze pagina zijn genomen, woog slechts 80 gram.

Een foto met sterke vertekening door den vliegenden fotograaf op 40 Meter hoogte gemaakt.

ALS FOTOGRAAF

In de groote natuur-reservaten, de National Parks, die men in Canada heeft afgesloten, hebben ook de buffels een toelucht gevonden en zij vermenigvuldigden zich daar weer snel. Onze merkwaardige foto laat een kudde zien, die de Buffalo Creek doortrekt in het National Park, dat gedeeltelijk gelegen is in de Canadeesche provincie Alberta.

HORACE MAAKT EEN SLIPPERTJE...

DOOR A. M. BURRAGE

A ha!" grauwde de zeer groote, zeer forsche en zeer woedende man.

"Vader!" hijgde het bruidje bijna onhoorbaar.

De kolossale man stapte op het klaverblad-vandrie aan de tafel af.

"Wat voeren jullie hier uit?" donderde hij. „Heb ik je niet verboden dien jongen nietsnut ooit weer te ontmoeten? Onze familie is niet goed genoeg voor hem!" (Deze laatste uitval met een hoonende grijns.) „En wat jou betreft, Sawyer, ik dacht dat ik je voldoende duidelijk had gemaakt wat er gebeuren zou, als je mijn dochter niet met rust liet."

Hoog en duidelijk piepte Horace's stem.

"Ik vind dien kennis van jullie heelemaal niet aardig," verklaarde hij.

De groote man keurde hem slechts een snellen, hooghartigen blik waardig. Hij nam verder geen notitie van hem en raasde voort:

"Champagne, hè? Ja, ja, jij kunt je champagne permitteeren!" Dit tegen Jack. En daarop tot het kinderlijke mevrouwtje: „Je gaat onmiddellijk met me mee, Jennie!"

"Niet doen, Jennie!" adviseerde Horace. Hij was werkelijk buitengewoon boos op dien grooten, bruten, tierenden vent, die hun plezier kwam bederven. Nooit in zijn lang, deemoedig leven was hij een ruziezoeker of vechtersbaas geweest — verre van dat! — maar nu brandde er een onbedwingbare strijdfluit in hem.

"Bemoei u met uw eigen zaken, meneer," voegde de groote man hem nijdig toe. „Wie bent u eigenlijk?"

Horace stond op. Er was zoowaar een gevaarlijke glinstering in zijn oogen.

"Ik zal u laten zien wie ik ben," klonk het duister maar dreigend. „Ik van mijn kant weet wie en wat u bent. U bent een oude, opgeblazen walvisch. Dat bent u; een oude, opgeblazen walvisch!"

Horace scheen deze spontaan-gevonden kwa-

lificatie onvergelykelijk prachtig te vinden; tenminste hij herhaalde haar nog drie maal met kennelijk welgevallen. De groote man wierp nogmaals een blik vol minachting op hem, om zich daarop weer met de bruid bezig te houden.

"Ga mee, Jennie," zei hij streng, „je bent in minderwaardig gezelschap."

"Dat zijn we alle drie, sedert u bent binnengekomen," merkte Horace zachtzinnig op, zichzelf gelukwenschend met de snedige gedachte.

"Houd alstublieft uw mond, meneer," was het venijnige wederwoord. „Ik spreek tegen mijn dochter."

"Daar geloof ik geen woord van," pareerde Horace. „Bewijs het. Zij is geen opgeblazen walvisch, dus hoe kan ze een opgeblazen walvisch tot vader hebben?" Na deze niet voor antwoord vatbare vraag zijn tegenstander in het aangezicht te hebben geslingerd, kwam de kleine man met een nieuw, verrassend argument op de proppen: „En gesteld zelfs dat het onmogelijke mogelijk is geworden en u inderdaad haar vader bent, dan kunt u nog niet tusschen man en vrouw komen!"

Het was misschien de eenige maal in zijn leven, dat Horace een dramatisch effect teweeg bracht. Het brievenbus-rood heerschappij deed een stap achteruit en zijn breede borst ging angstig-zwaar op en neer.

"Wat...?" bracht hij met moeite uit.

"Het is zoo, meneer Purvis," mengde Jack Sawyer zich thans weer in het gesprek, met een lichtelijk-trillende stem. „We zijn een half uur geleden getrouwd. Laat je vader de trouwacte maar zien, Jennie."

Een verbijsterende, beklemmende kalmte kwam plotseling over den man, die als „meneer Purvis" was aangesproken. Zijn heele manier van doen werd

zoo gespannen, dat zijn snijdende woorden haast fluisterend klonken. (Slot)

„Dat is een kwaad ding voor je, Jack Sawyer! Je weet evengoed als ik, hoe oud ze is. Nog geen negentien! Dat beteekent gevangenisstraf voor je, jongeman, en, op mijn woord, die zul je niet ontgaan."

Jack Sawyer keek zijn schoonvader-tegen-wil-en-dank onverschrokken in de oogen.

„Het zou u niets helpen, wanneer ik gevangenisstraf kreeg. We zijn man en vrouw... daaraan kan niets meer veranderen. Maar als u ons leven wilt verwoesten, kunt u dat natuurlijk doen."

„Jullie leven verwoesten! Dat durf jij te zeggen, die niet eens in staat bent haar te onderhouden!" In zijn verontwaardiging wendde hij zich tot Horace. „Weet u wat hij voor den kost doet? Hij koopt tweede-handsauto's, maakt ze nog be-roerder dan ze zijn en probeert ze dan weer te verkoopen. Mooie broodwinning!"

„Oude, opgeblazen walvisch!" fluisterde Horace vriendschappelijk tegen het plafond van de eetzaal.

Het was de ooren van den heer Purvis niet ontgaan en hij brulde:

„Als u dat nog eens zegt, zal ik..."

„Wat zult u dan doen?" informeerde Horace onverstoort. „Ik zal u net zoo dikwijls ouden, opgeblazen walvisch noemen, als ik wil, om de eenvoudige reden dat u een oude, opgeblazen walvisch bent!" En zich daarop naar Jack Sawyer wendend: „Maak je maar niet ongerust, jongen-lief! Hij zal je heusch niet de gevangenis in-helpen. Dan zal hij eerst nog een appeltje met mij te schillen hebben..."

Jack Sawyer maakte zich oprecht bezorgd over Horace's veiligheid. Hij kende zijn schoonvader.

„Pas op," waarschuwde hij. „Kalm aan, oom!"

Purvis staarde Horace met groote oogen aan. Hij scheen verbluft. „Oom?" echode hij op vraagtoon. „U bent toch niet... u kunt toch niet Sir Reginald Sawyer zijn?"

„Zoo, kan ik dat niet?” viel Horace uit. Hij had een groote bewondering voor titels en de naam Reginald klonk hem bepaald prettig in de ooren. Purvis streek onzeker met de hand over het voorhoofd.

„Maar... maar... Sir Reginald; u bent even sterk tegen deze noodlottige verbintenis gekant als ik!”

„Er tegen gekant? Onzin! Kletsboek!” Horace draaide zich om op zijn stoel en glimlachte beschermend tegen het bruidspaar, dat hem vol onverholten bewondering aanstaarde. „Jullie hebt mijn besten zegen, dat weet jelui wel, nietwaar kinderen? „Maar u hebt me geschreven...” probeerde Jennie's vader.

„Heb ik misschien niet het recht om van gedachten te veranderen?” klonk het scherp.

„Hij zou toch niet hier zijn,” merkte het bruidje zacht op, „als hij ons niet vergeven had!”

„En als u hetzelfde doet,” sloot Jack Sawyer zich snel bij de woorden van zijn jonge vrouw aan, „zoudt u ons allemaal geweldig gelukkig maken.”

Purvis liet zich zwaar op een stoel neervallen. „Natuurlijk, Sir Reginald,” begon hij op volmaakt-andere toon, „dat verandert het aspect van de zaak geheel. Het zou me alleen bijzonder aangenaam zijn geweest, als u de goedheid had willen hebben, mij uw gewijzigde opinie even schriftelijk mede te delen.”

Horace was kolossaal op dreef; op alles had hij een antwoord gereed.

„Ik heb 't land aan brieven schrijven,” verklaarde hij luchtig.

„Enfin, dat neemt niet weg, dat ik verheugd ben dat mijn dochter met uw toestemming haar intrede doet in uw familie. Het was juist uw verzet... dat... ja, ziet u, ik heb ook mijn trots. En ik heb ook mijn rechten als vader, zoodat — ik herhaal — het was beter geweest, als u mij van uw veranderde meening op de hoogte had gebracht. Maar enfin...”

„Dan is alles zooals het wezen moet,” concludeerde Horace, met een stralend gezicht naar het bruidspaar kijkend.

Purvis staarde een oogenblik nadenkend voor zich uit.

„Ik meen begrepen te hebben,” zei hij toen ietwat aarzeland, „dat de jongeman het een en ander van u te verwachten heeft.”

„En òf!” klonk het beslist. „Hij mag een heeleboel verwachten.”

Purvis scheen nog een moment in tweestrijd te verkeer. Toen wendde hij zich tot Jack Sawyer. „Het is goed,” was alles wat hij zei.

„Dus u geeft uw toestemming?” vroeg de jongeman.

„Ja — onder deze omstandigheden. Het heeft geen zin je gevangenisstraf te laten ondergaan.”

Er volgde een stilzwijgen, dat tenslotte door Horace verbroken werd.

„We zouden dat graag zwart op wit hebben, meneer... eh... meneer Purvis,” zei hij gewichtig en met 'n tikje wantrouwen in zijn stem. „Zakelijke aangelegenheden behoeven schriftelijk behandeld te worden. Toen ik nog in de advocatuur was — vele jaren geleden —”

Hij maakte den zin niet af, maar het begeleidende handgebaar liet aan imponerende duidelijkheid niets te wenschen over.

„Uitstekend, zooals u wilt,” gaf Purvis gedwee toe en haalde een notitieboek en een vulpenhouder uit zijn zak.

Na enkele oogenblikken stond hij op, overhandigde Jack Sawyer een blaadje papier dat hij uit zijn boekje had gescheurd en keek naar de deur.

„U zult me even moeten excuseeren,” zei hij daarop. „Ik moet naar de bank. Er is ook nog zoo iets als een huwelijkscadeau, waarvoor ik moet zorgen...”

* * *

Toen Horace weer veilig en wel boven op een tram zat, op weg naar huis, merkte hij dat hij bezig was hoofdpijn te krijgen. Maar zijn oogen waren nog vochtig van het lachen, want vijf minuten lang had er een uitbundig, haast onzinnig gelach door de eetzaal gedaverd, eer het jonge paar tot het besef was gekomen dat zijn verdwijning noodzakelijk was, vóór meneer Purvis terugkwam. Zoowel de bruid als de bruidegom hadden hem hartelijk omarmd en eerstgenoemde had hem zelfs onthaald op vier klinkende zoenen: op elke wang twee! In zijn vestzak zat een stukje papier met een adres waarheen hij beloofd had te schrijven en als ze in hun eigen nestje geïnstalleerd waren, moest hij hen vast en zeker komen opzoeken — zoo dikwijls hij maar lust had. Pas toen hij de dingen weer in het kille licht van het gezond verstand begon te

beschouwen, drong het tot hem door, wat een zonderlinge en onloochenbaar-pijnlijke situatie zich zou ontwikkelen, wanneer hij bij een van die bezoeken een lid van de familie Purvis en in het bijzonder het hoofd van dit illustere geslacht, tegen het lijf zou loopen!

Het kille licht van het gezond verstand, hierboven genoemd, begon thans weer in Horace Livingstone Short's geest te dagen. Zijn hart werd zwaar van vrees, dat hij, door zijn hulp aan die twee aardige jonge mensen, gehandeld had in strijd met de wet en daarvoor ter verantwoording zou kunnen worden geroepen. Maar zelfs al had hij verkeerd gehandeld, hij kon er niets aan doen dat hij in het diepst van zijn hart iets van glorie voelde. Hij had gestreden aan de zijde van jeugd en romantiek en van alles dat het leven pas waard maakte te worden geleefd, van alles dat jaar in jaar uit ongeweten aan hem was voorbijgegaan. Voor het eerst in zijn eng, van diepere vreugden gespeend bestaan, had hij zijn grooten dag gehad.

Emma wachtte hem. Haar haren hadden méér van een stormwolk dan ooit te voren; haar wenkbrauwen voorspelden donder. Iets dergelijks was haar in veertig jaren huwelijk nog niet gepasseerd; ze had een vol uur langer op Horace's thuiskomst van een boodschap moeten wachten, dan deze boodschap naar haar schatting had mogen duren! Zij gaf aan haar verontwaardiging hierover in eenige welgekozen woorden lucht, terwijl ze het bruine papier, dat de cretonne bevatte, opende.

„Je bent net een groot kind,” riep ze uit, toen de stof zich aan haar onthutste oogen vertoonde. „Ik kan je eenvoudig niet het geringste toevertrouwen! Je bent nog niet snugger genoeg om te zien wat ze je in de handen stoppen! Kijk nu toch alsjeblieft eens — kijk dan toch, Horace! Ben je dan blind, dat je niet hebt gezien, dat dit patroon er heelemaal niet bijkomt...”

Horace Livingstone Short sloeg den blik neer voor de basiliken-oogen van zijn echtviendin.

„Het spijt me vreeselijk, vrouwtje, werkelijk,” stamelde hij met deerniswaardige hulpeloosheid. „Wees niet boos; ik deed het niet met opzet. Maak je toch niet zoo overstuur, schat. Ik kan immers teruggaan en het ruilen. Het spijt me heusch vreeselijk — ik ga al. Ik wil wel gaan loopen, als je dat liever hebt.”

De champagne was uitgewerkt....

Ook in de Vereenigde Staten worden de buffels beschermd op de terreinen der uitgestrekte natuurparken, en de autoriteiten staan er slechts een gering aantal van af voor dierenruinen en wetenschappelijke instellingen. Dit landschap uit het Yellowstone National Park is een der bevoorrechte weidplaatsen van de groote kudden logge dieren.

De reclameplaten der reisbureaux mogen ons willen doen gelooven, dat alleen Montreux, Nice, Monte Carlo den naam verdienen van „bloemenstad” — wij weten wel beter.

Al strekt zich dan geen lauwe blauwe baai uit voor het Centraal Station, al houden wij door onze grachten geen bloemencorso, en al zijn in het Vondelpark geen met narcissen begroeide rotspartijen te vinden, toch verdient Amsterdam dien naam, welke zoo vele liefelijke droomen en beelden oproept in den geest van den mensch, die meent, dat het geluk daar is, waar hij zich *niet* bevindt.

De bloemenpoëzie van Amsterdam is er wel, maar draagt een heel ander karakter, dan in de mildere klimaten van Europa.

Bij ons is zij fermer, robuuster dan ginds, waar zij meer zoet en smeltend is. Dat komt overeen met den aard van ons volk. Wij houden van bloemen op onze manier. Wij houden er niet van om er persoonlijk mee te „geuren”, maar wij nemen ze mee naar huis, omdat ze in ons leven, in ons bestaan, een lichtere, vroolijkere noot brengen; omdat wij anderen er graag een mooi oogenblik mee bezorgen.

Want bloemen breken met hun reuken en kleuren de soms trieste eentonigheid

De bloemenmarkt voor het Centraal Station, waar de venters kopen.

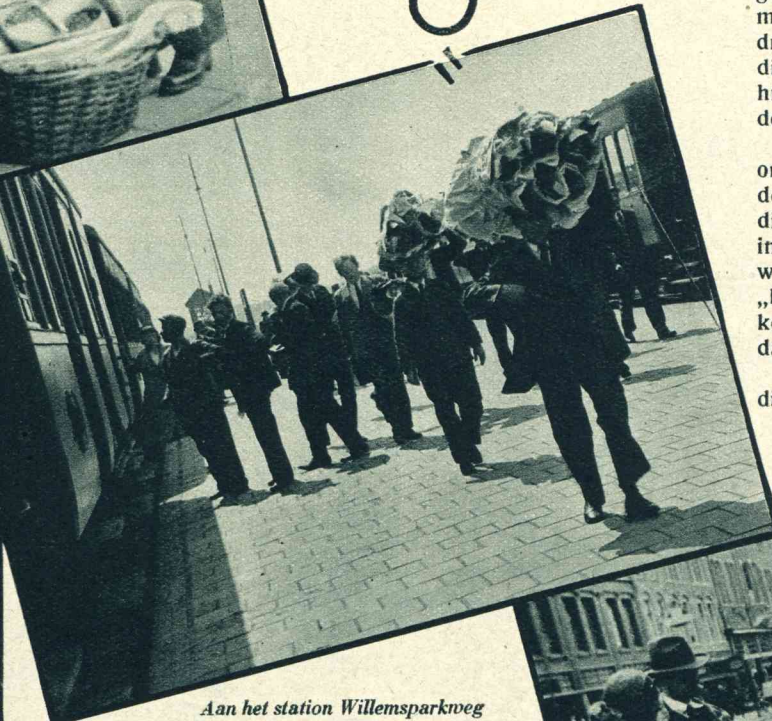
„Het” gebaar van bloemenventer

AMSTERDAM IN GEUREN EN KLEUREN

van 't dagelijksche leven: zij die door „geheel bloem” te zijn, zoo schoon zijn, leeren ons, dat wij om goed te wezen ons zelf moeten zijn. Die gedachte drukte de Vlaamsche dichter Gezelle uit, toen hij zong van de „Wilde en onvervalschte pracht der bloemen”.

De bloemenverkoopers langs onze straten en op onze pleinen mag men dan ook gerust volkswel-doeners noemen. Niet alleen omdat zij het zijn, die ons de sensatie bezorgen, dat het grauwe asphalt in bloei staat, maar méér nog, omdat zij voor heel weinig geld ons de gelegenheid verschaffen een „bos schoonheid”, een „tuil oogentroost” te kopen, waarmede wij rijker en gelukkiger zijn, dan met een stapel loterijbriefjes.

Gij kent ze immers, onze bloemenverkoopers, die met hun manden aan den arm u overal den

Aan het station Willemsparkweg kan men geregeld de bloemenvoorraden uit Aalsmeer zien aanvoeren.

Voor het Centraal Station: kenners onder elkander

En hebt u wel eens opgelet met hoeveel smaak op een kar bloemen en planten zijn opgetast! Rijdende plantsoenen zijn het.

weg versperren en met verleidelijk gebaar u de heerlijkste bouquetten onder den neus duwen. Wie is er niet eens in de verleiding geweest, om den heelen voorraad, met mand en al, mee naar zijn woning te dragen? Hoe smaakvol doen de stalletjes het, waar, al naar gelang van het jaargetijde, chrysanten, mimosa, tulpen, rozen, papavers, narcissen, violen, korenbloemen, dahlia's, lelies, in bonten wirwar, zonder opzettelijkheid, staan gerangschikt. Door de stille ochtendstraten galmt al de krachtige stem van den bloemenkoopman, die met een handwagen, of met een bakfiets, of met een knarsenden vijfdehandschen personenauto langs de huizen gaat. Menig venster gaat omhoog, menige voordeur gaat open, en de huismoeders komen kiezen en keuren.

De lage prijs van de bloemen heeft er gedurende de laatste jaren zeer veel toe bijgedragen, dat er weinig woonkamers meer zijn, die niet geregeld met bloemen zijn versierd.

De aanvoer der snijbloemen geschiedt te Amsterdam hoofdzakelijk vanuit Aalsmeer, ons „bloemenachterland”, voor zoover het althans „de bollen” niet betreft. Drie malen per week is het markt op een plek, welke niet iedere Amsterdamsche bloemenliefhebber zal weten, n.l. naast het Centraal Station. Als u van vroeg opstaan houdt, moet u toch niet de gelegenheid verzuimen om tusschen 5 uur en half zeven — en bij voor

keur des Zaterdags, want dan is het het drukste op die bloemenmarkt waar de venters koopers zijn — eens te gaan kijken. Zelden zult ge zoo'n levendig en kleurrijk tafereel, het penseel van een goed schilder waardig, kunnen gadeslaan. Een goeden indruk verschaffen onze foto's u ongetwijfeld reeds.

Hier komt de „leek” niet — of zelden. Die gaat naar het Singel. De bloemenmarkt tusschen Munt-

De bloemenauto: een nieuwe verschijning in het verkeer. Spatborden, treeplank, alles is benut als uitstalling.

Het roemlooze einde

De „uitpuilende” bloemenkeldertjes op het Singel.

De bloemenmarkt op 't Singel waar de eerste liefhebbers graag 'n uurtje rondsnuffelen

plein en Koningsplein behoort iedere Amsterdammer den vreemdeling, dien hij rondleidt, te laten zien. Met de met bloemen volgepakte schuitjes in het water, de van bloemen en planten uitpuilende keldertjes en met den ouden toren op den achtergrond is dit markttafereel eenig in zijn soort en in Nederland.

Is het misschien, omdat wij in en om Amsterdam nogal misdeeld zijn met natuurschoon, dat ons hart zoo trekt naar de bloemenmarkten? Is het daarom wellicht, dat ge er altijd menschen ziet slenteren, die eigenlijk een groote haast aan den dag behoorden te leggen? En zou het ook en vooral niet komen, omdat de echte Amsterdammer zoo'n gevoelig en kinderlijk gemoed heeft?

Een geheimzinnige stem stoort den ridder en zijn jonkvrouw in hun samenzijn en vol spanning machten ze de dingen af. — Dit is een scène uit den Djangère-dans.

Iederen keer wanneer een schip de gastvrije kusten van het schoone en merkwaardige eiland Bali aandoet, staan ze gereed om haar danskunst voor de nieuwsgierige vreemdelingen te vertoonen. Ze vormen een van de attracties van Bali en ze zijn misschien meer op de gevoelige plaat gebracht en gefilmd dan menig befaamd danseresje in het Westen. Want de Djangère is gezocht. Ze trekt aan door haar vroolijken dans, haar kleurige costuums en niet minder door de gratie, waarmee ze haar bewegingen uitvoert. De meisjes komen van Kedaton, een klein dorpje, enkele kilometers van Zuid-Bali's hoofdplaats, Denpasar, en daar in de schaduw van den machtigen waringin-

boom voor de oude „poera" d.i. tempel, worden ze onderricht in haar sierlijke danskunst. Als heele kleine peuters beginnen er al; geen wonder, dat ze op lateren leeftijd zoo'n soepelheid van lichaam bezitten, dat ze de moeilijke trilbewegingen, welke een hoofdbestanddeel van den Balineesch dans vormen, met zoo'n gratie uitvoeren, dat ze veel hebben van wuivende bloemstengels. „Door het dansen worden de meisjeslichamen mooi en gauw volwassen," zegt de Balinees, en het schijnt veel waarheid te bevatten, want wondermooie figuurtjes hebben die Balineesche danseresjes. Maar het is hard werken, steeds zijn ze in training; anders zouden ze het uithoudingsvermogen niet bezitten, dat een Balineesche dans vereischt. Uren dansen ze achter elkaar in zittende of staande houding met zoo goed als geen rustpauze. De Djangère-danser draagt een prachtig kleed van „prada", d.i. een sarong, beschilderd met groote gouden bloemfiguren en om het bovenlichaam draagt ze een eveneens goudbeschilderden band, welke vele malen tot over haar heupen gewonden is. Gouden armbanden sieren haar armen en met juweelen bezette groote gouden oorknoppen flonkeren opzij van haar pikant met „boreh" d.i. een geel poeder, bestreken gezichtjes. Op het hoofd prijkt een versiersel van rechtopstaande schitterornamenten, welk geheel veel heeft van een indianenmuts of op de stralen van een opgaande zon gelijkt. Onder het dansen trillen die stralen steeds, wat een sprookjesachtig effect heeft. De Djangère-dans gaat vergezeld met beurtzangen, heeft geen godsdienstige bijbedoeling, en beoogt voornamelijk „rameh" d.i. pretmakerij. Vroeger bestonden de versierselen uit louter bloemen, doch daar de toeristen op allerlei mogelijke tijden de dansen willen zien, maakte men pasklare hoofdversiersels, zoodat men direct gereed was. Het Djangère-meisje moet ongehuwd zijn, en niet ouder dan achttien of negentien jaar, daar een gehuwde vrouw niet aan dergelijke dansen mag deelnemen. De Djangère-danseressen worden bijgestaan door mannelijke dansers, welke lang niet zoo schilderachtig gekleed zijn als hun partners. Ze vormen een levenslustig troepje en vooral de Djangère van Kedaton is zeer gezocht. Wanneer hun „djangrang-i-djangère-rarara-rotti" weerklinkt, stroomen van alle kanten de menschen toe. Want de Balinees waardeert zijn volksdansen meer dan alle andere dingen. Op Bali heeft de bioscoop dan ook geen aanhang en een Balineesche dansuitvoering is veel aangenamer om bij te wonen dan iets dergelijks op Java, waar men niet ontkomt aan 't hinderlijke geld ophalen. Iedere vreemdeling is 'n welkome toeschouwer en 't Balineesche publiek zal altijd voor u of voor kleine kinderen plaats maken om dezen in de gelegenheid te stellen, de dansen goed te zien. En steeds zal men u vragen of u „seneng" is, d.i. of u geniet, en met een bevestigend antwoord zult ge het heele Balineesche put liek innemen. Want de Balinees waardeert de menschen, die van zijn land en volk houden en hij weet, dat Bali schoon, onvergetelijk schoon is, en hoort het ook gaarne. En wanneer ge eens de gouden djangère gezien hebt zal haar vroolijk gezang u steeds bij blijven, en het liefelijk refrein zal u steeds in de ooren klinken.

Djangrang-i-djangrang-djangère
djangrang-i-rara-rotti!

Dit is de prima-donna in haar hoofddrol. Zij stelt hier een Ksatrija, d.i. een ridder voor, en haar dans is vol van plechtige gratie.

DJANGÈRE

Op het moment, dat de ridder zal zegevieren, verandert de monstervoogel in een mensch, zijn medeminnares, die zich op hem wilde wreken. Woedend ont-rukt der ridder haar de kris en... schenkt haar het leven. Het gelukkige einde van 'n Balineesch sprookjesdrama.

Dan verschijnt de monstervoogel, waarmee de ridder een verwoed gevecht begint.

„Prins Monolulu“, die door weinig geld wil voorspellen welke de naam is van de winnende paarden.

Ook de Londensche „bobby“, naast een collega in civiel, volgt het verloop der race.

De groote paardenrennen te Epsom, ook de Derby-races genoemd, behooren tot de hoogtepunten van het Engelsche sportseizoen. Iedereen stelt er belang in, van den koning af, tot den eenvoudigsten burger toe. En dit niet zoozeer omdat men de paarden zoo gaarne op het hardst ziet loopen, maar wel omdat deze rennen een unieke gelegenheid bieden tot wedden, iets wat den waren Engelschman in het bloed zit. Fortuinen

RONDOM
DE

DERBY-
RENNEN

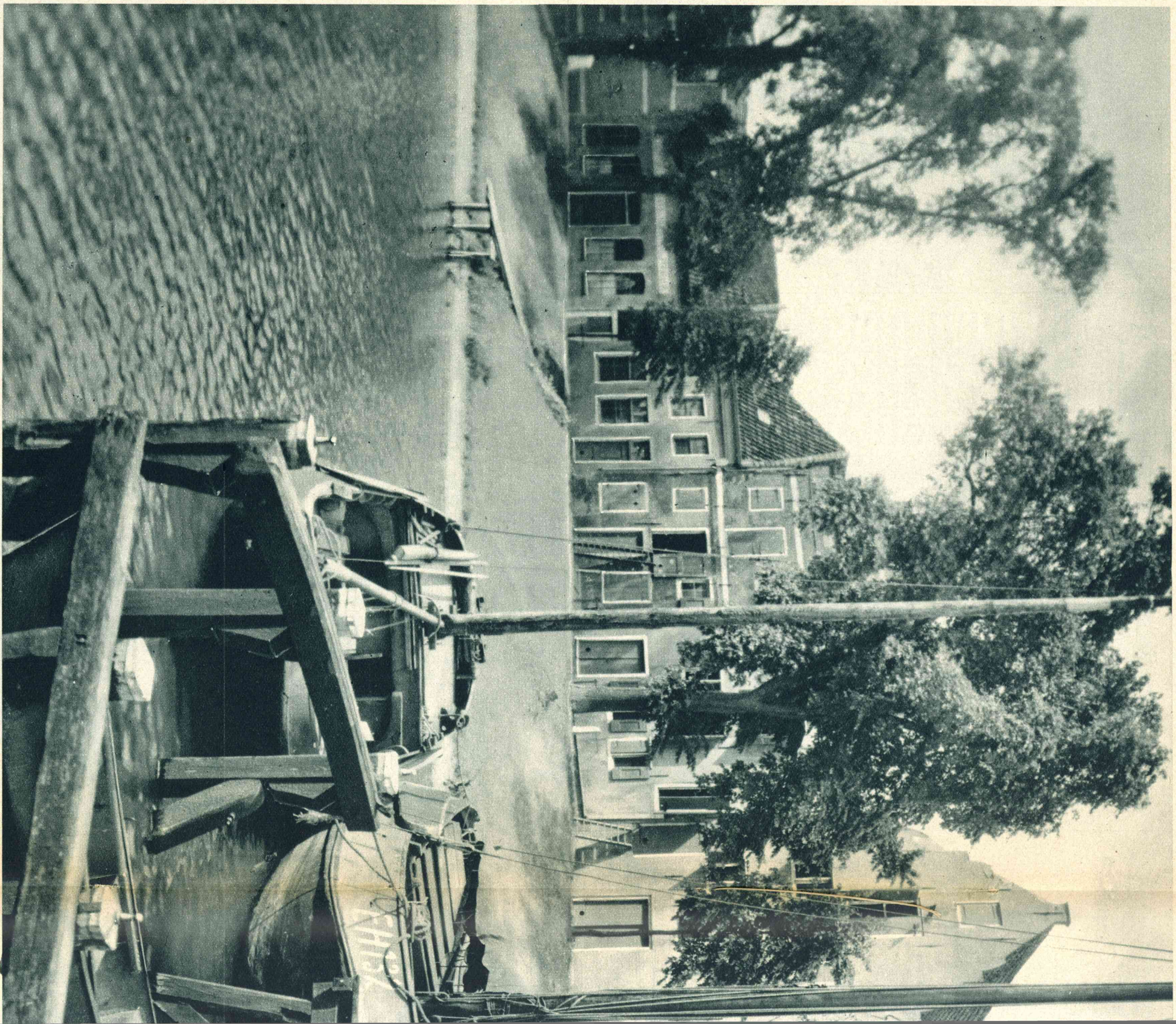
Als de groote drukte voorbij is, gaat de jonge sinaasappelkoopman een dutje doen.

worden verloren en gewonnen op den dag van de Derby — en ook in Nederland ziet menigeen met spanning den uitslag van de draverij tegemoet, daar de beroemde Iersche Sweep-stake op deze rennen „loopt“. Wat dat precies beteekent weten de lotenhouders wel, plaatsruimte beliet ons het uitvoerig uiteen te zetten. Dat het rond de renbaan een bont beweeg is van allerlei soorten van menschen, zal men zich gemakkelijk kunnen voorstellen. Wij brengen hier een serie zeldzame opnamen van de entourage bij de laatste rennen te Epsom, die zeker graag door onze lezers gezien zullen worden.

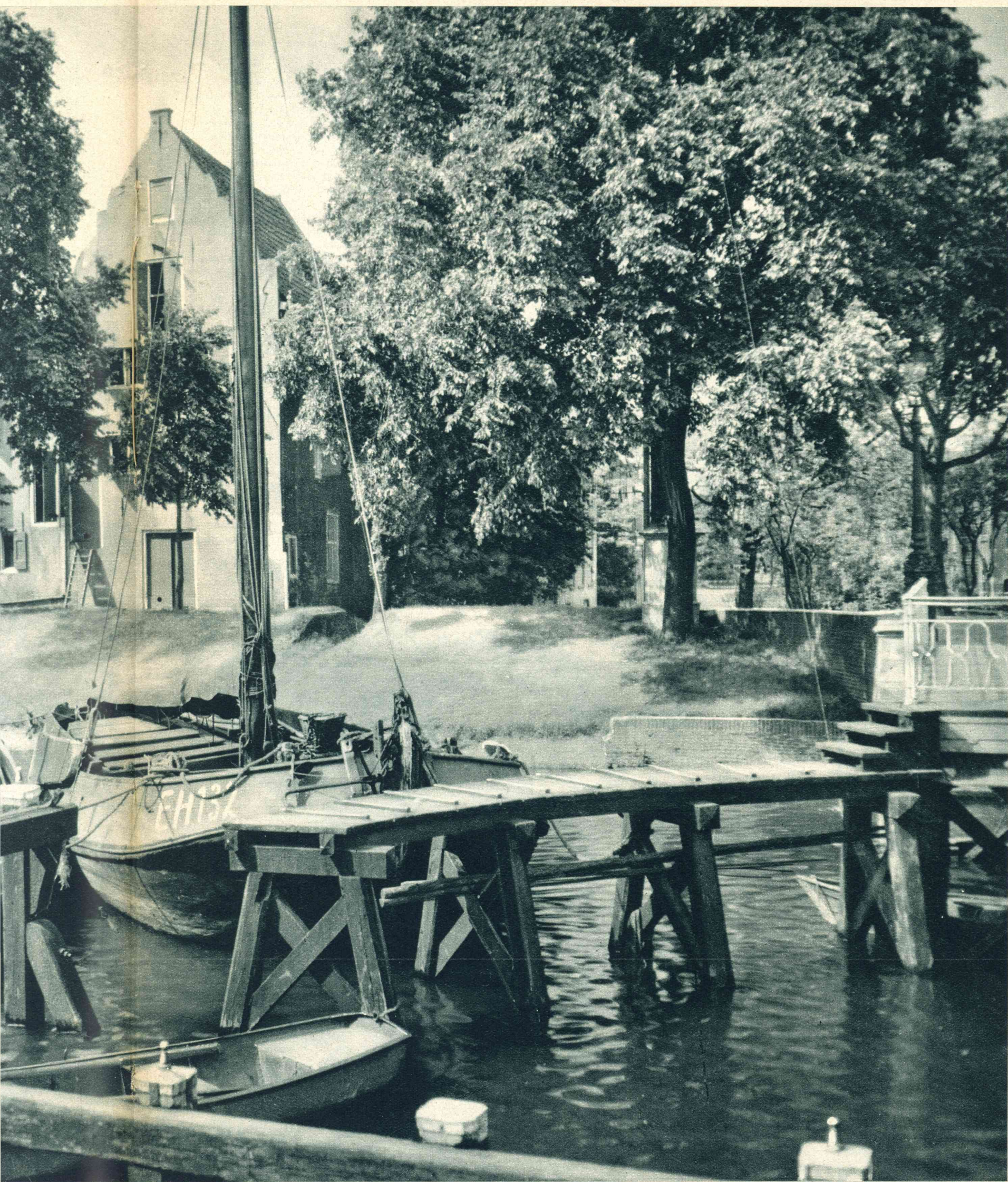

Een „bookmaker“, de man bij wien men officieel wedden kan, geeft seinen naar zijn helpers die zich tusschen het publiek bewegen.

Geloofspredikers gaan tusschen de duizenden menschen rond met borden, waarop woorden uit den Bijbel zijn gedrukt: („Jezus zeide: Kom tot mij“).

ZOMER IN ENKHIJZEN

IN ENKHUIZEN

VROUWENLEVEN

Is het al zoo heel lang geleden, dat we allen dezelfde kiepjes droegen? Je had 'n vilten cloche-modelletje diep over je hoofd getrokken. Het zat stevig vast en het hinderde niet al zat je haar niet zoo bijzonder, want daar kwam immers geen snippertje van te zien. Je droeg dan zoo'n eenvoudig hoedje en je moeder, je zuster, je vriendin en je tante hadden 'n dergelijk dopje.

Eigenlijk was het wel gemakkelijk zoo. Je had niet lang te zoeken naar 'n nieuw hoedje, je nam maar aan dat 't je stond, want iedereen droeg immers zoo'n ding en het kwam je wel eens best gelegen, dat je heele kapsel eronder schuil ging.

Toch — zouden we nu wel weer zoo'n mode willen hebben, in plaats van de tegenwoordige? Ik geloof dat maar weinig vrouwen volmondig „ja” zullen antwoorden op deze vraag. We houden nu eenmaal van variatie, we houden van de feestelijk-

Elegante witte hoed met zwart fluweel, witte gardenia's en een korte, zwart genopte voile.

Kleine, groote en grootere hoeden. Modellen van linnen, van kant en van allerlei soort stroo

Breton van glanzend stroo met kleine witte bloemen.

heid van 'n nieuwen hoed — en tegenwoordig is 'n nieuwe hoed weer iets feestelijks.

Als we nu geen keuze kunnen maken, dan kan dat liggen aan alle mogelijke omstandigheden, maar niet aan te weinig verscheidenheid — of het moest wezen dat l'embarras du choix het ons moeilijk maakt.

Verscheidenheid is er in alle geval genoeg: er zijn kleine hoedjes, iets grootere modellen en heele groote hoeden; er zijn hoeden van kant, hoeden van linnen en hoeden van allerlei soorten stroo. Er zijn ook hoeden voor allerlei beurzen. Kostbare hoeden — natuurlijk, die zijn er altijd. Maar ook goedkope exemplaren, die er niettemin aardig en elegant uitzien.

De garnering der nieuwe hoeden is veelal heel eenvoudig. Ziehier 'n paar types voor wie zelf 'n hoed modern willen opmaken: 'n ripslint met ruitvormige stiksels in afstekende kleur om den rand gelegd en 'n strikje op zij — geplisseerd smal lint in bladvorm genaaid en vier zulke bladeren ster-vormig tegen elkaar aan gezet als eenige garnering tegen bol en rand aan — 'n groote strik opzij van achteren — 'n rand van bladeren met opzij 'n toetje kleine veldbloemen voor 'n grooten hoed — of 'n genopt laklint eenvoudig om den bol heen en op zij in 'n kleinen strik gelegd. Zoo'n strik kan precies boven het rechteroog komen, waar de rand van het schuin gedragen matelootje even naar beneden wipt.

Zwart strooien hoed met veeren-fantasie in wit en zwart.

Min of meer — meestal meer — schuin worden al onze moderne hoeden gedragen. Dat is een eigenschap die ze bij hun groote verscheidenheid alle met elkaar gemeen hebben, en ook nog deze: dat ze van het kapsel zoo veel te zien geven, dat we daar extra zorg aan te besteden hebben. Een en ander geeft echter juist iets zwierigs aan de tegenwoordige hoedenmode — ik zou haast zeggen iets romantisch, wat we gaarne aanvaardden.

De hierbij gaande foto's geven een beeld van de verschillende nieuwe hoedentypes.

Daar is vooreerst het eenvoudige modelletje van Jeanne France, een model strooien hoedje met als eenige garnering 'n zwart zijden lint om den bol en 'n veeren fantasie in zwart en wit.

Dan de groote echte zomerhoed van ongebleekt fijn stroo met 'n garnering van breed zwart fluweelband. De bol van dezen hoed is zeer laag en de rand is van achteren omgeslagen.

Numero drie behoort tot 't genre gekleede hoeden. Deze wit strooien hoed heeft 'n garnering van zwart fluweel tegen den rand aan, terwijl 'n toef gardenia's en 'n zwart genopte korte voile 't elegante cachet aangeven.

Van een heel ander genre is weer de breton van glanzend stroo, gegarneerd met kleine witte bloemen, een model van Suzanne Brousse. En naast deze vier modellen zijn er nog ontelbare andere.

Neen, als we geen keuze kunnen maken, ligt 't niet aan te weinig verscheidenheid!

PAULA DEROSE.

Groote wit strooien hoed met garnering van breed zwart fluweelband.

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

Nieuwe blanke huid in 3 dagen

De wetenschap weet tegenwoordig, dat de vergroting der poriën door prikkeling der huidporiën wordt veroorzaakt; dan ontstaan meeëters, vermoeidheidsrimpels en een schrale, fletse huid.

De nieuwe, witte vetvrije crème Tokalon lost het vuil diep in de poriën op en verzacht de prikkeling der huidporiën. Meeëters vallen af. Vergroote poriën trekken weer samen. Ruwe, vale huid wordt glad en blank.

Deze nieuwe, witte crème Tokalon bevat geprepareerde room en olijfolie, alsmede blank makende, versterkende en samentrekkende ingrediënten. Ze houdt de droogste huid aangenaam soepel en frisch en neemt het glimmen van vette huid weg. Zij verleent de huid snel een onbeschrijflijke schoonheid en een frisch aanzien, zooals op geen andere wijze te verkrijgen is.

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS . . . WINNEN

Stukgelopen

voeten, verzacht en geneest men met

PUROL

Doos 30-60. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Zijn pijp smaakte hem niet.

Indigestie en zuur.

„Een paar maanden geleden had ik een aanval van indigestie en maagzuur en had geen trek in eten, vooral niet in het ontbijt. Ik ben een stevige pijp-rooker, maar ik was een paar dagen zoo ziek, dat ik mijn pijp niet eens aankeek. Ik besloot Kruschen Salts te probeeren. Een paar dagen later bemerkte ik dat het zuur verdwenen was en de laatste vijf of zes weken ben ik weer zoo gezond als altijd. Mijn pijp smaakt me weer en ik voel me 10 jaar jonger.“ R. P.

dosis" Kruschen Salts prikkelt eerst den toevoer der maagsappen en verzekert daarna dagelijks een volledige, regelmatige en nooit falende verwijdering van de afvalstoffen.

**Kruschen
Salts**

Als Uw spijsverteringssappen niet goed vloeien, blijft uw voedsel in het lichaam en gaat gisten; daardoor wordt de ellende van indigestie veroorzaakt. De „kleine, dagelijksche

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

N.V. C. POLAK GZ. GRONINGEN

Chlorodont

voor mondverzorging

en om mooie, witte en gezonde tanden te krijgen wordt dagelijks door meer dan 6 miljoen mensen gebruikt

Ajax voetbalkampioen van Nederland. — De spelers, staande van l.n.r. Anderiesen, de Boer, Diepenbeek, Strijbosch, v. Deijck, v. Kol. Knielend idem: Volkers, Jurriaans, van Reenen, Schubert, Mulders.

mede de Enschedeërs veel te zwaar werden gestraft en Ajax veel meer kreeg dan haar toekwam.

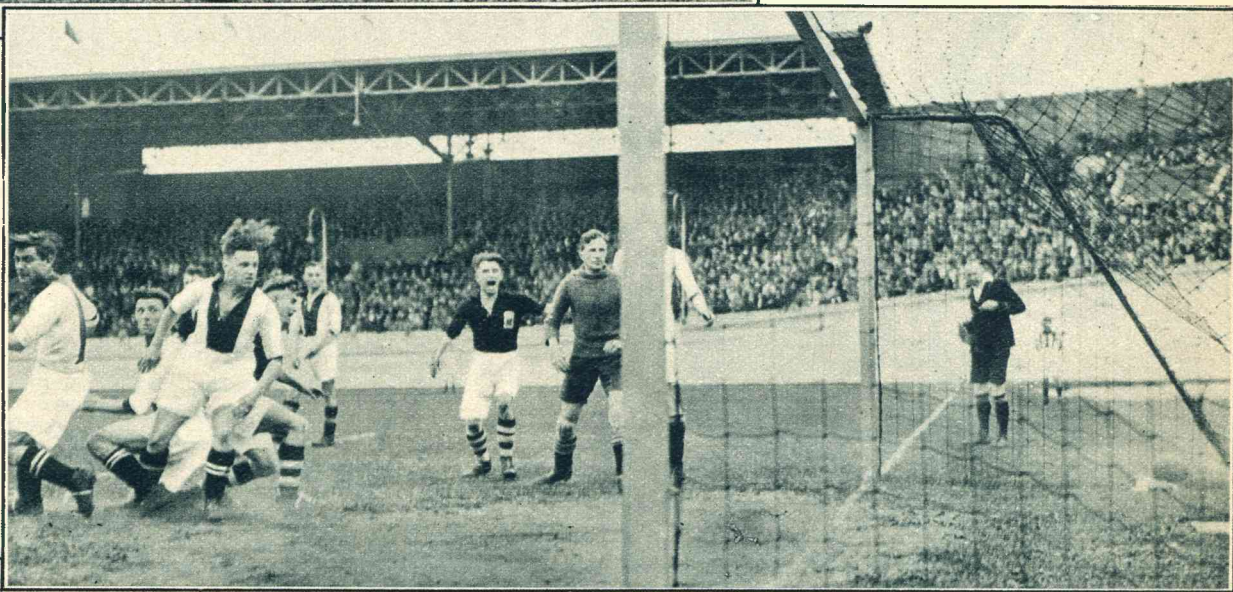
Inderdaad kwam het leder bij één der Ajax-aanvallen in aanraking met den arm van een achterspeler. Van een „spelen” van den bal was echter geen sprake, terwijl bovendien op het moment dat het geval zich voordeed, de arbiter een dusdanige positie innam, dat hij het feit onmogelijk zelf kon constateeren. Wij kregen den indruk, dat het appelleren van eenige Ajax-menschen den heer Eijmers van streek bracht. Enfin, 't was strafschop en van Kol kon moeilijk anders doen

SPORT VAN ZONDAG

Ajax voetbalkampioen van Nederland

Met een 3—1 overwinning op Enschede heeft Ajax Zondag de kampioenscompetitie beëindigd en hiermede voor de vierde maal beslag gelegd op den titel van Nederlandsch voetbalkampioen.

Cadeau heeft Enschede, dat niets meer te winnen had, de match intuschen zeker niet gegeven. De Oostelijke kampioenen zaten als duvels op den bal en gedurende een zeer belangrijk deel van den strijd kreeg Ajax geen kans om zijn gewone spel te ontplooiën. Tijdens een even groot deel is de uitslag bovendien hoogst twijfelachtig geweest en

De voetbalwedstrijd Ajax-Enschede. Moment uit den strijd. Met een hard schot heeft Plas voor halftime de score voor de Oostelijke kampioenen geopend

Ajax' derde doelpunt in den wedstrijd van Zondag j.l. Volkers schiet den bal langs den vallenden doelman.

was er voor de groote schare Feijenoord-aanhangers alleszins reden tot juichen.

Onze stadgenooten moesten het aanzien, dat Enschede in de eerste helft de leiding nam en deze tot na de rust behield. Het keerpunt kwam, toen scheidsrechter Eijmers ongeveer 10 minuten na de hervatting plotseling Ajax een strafschop toekende, waar-

dan te trachten dezen te benutten. Dit geschiedde volgens het bekende recept en vanaf dat moment was het duidelijk dat Ajax zou gaan winnen. Spoedig benutte Jurriaans nog een voorzet van Mulders, en hoewel Enschede tot het einde uitstekend volhield, was de derde goal — de uitstekend spelende Volkers was er de fabrikant van — eigenlijk geen verrassing meer.

Dat Ajax onverdiend won, willen wij in geen

Het adpirantenelftal A van S.G.O., ongeslagen afdeeling-kampioen A.V.V.B. 1931-1932 met doelvijfers 131-18.

Bij Ajax' vierde landskampioenschap De heer Koolhaas hangt captain Volkers de kampioenstropes om.

geval beweren. De roodwitten speelden over 't algemeen wel beter dan hun Oostelijke tegenstanders. Dat Ajax gewonnen zou hebben, wanneer de hierboven omschreven strafschoot achterwege zou zijn gebleven, dit durven wij geenszins als vaststaand aannemen.

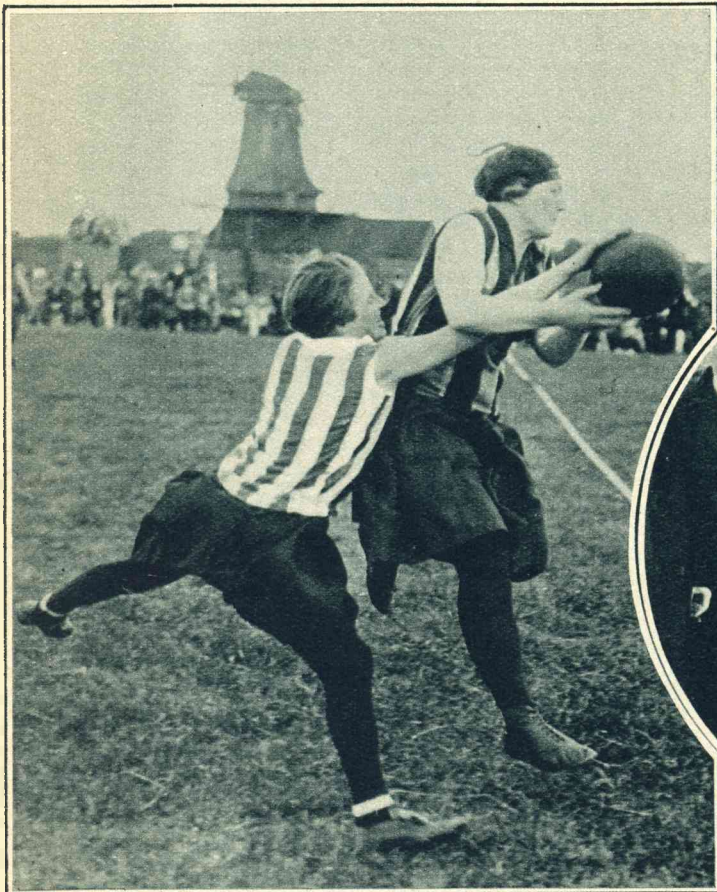
Rest ons nog te vermelden dat Volkers heel goed speelde en van Reenen weinig of niets kon uitvoeren. Zij, die den Ajax-midvoor Zondag voor het eerst in actie zagen, zullen zich met verwondering hebben afgevraagd, hoe men dezen speler als can-

didat voor het Nederlandsch elftal kan noemen. Echter, van Reenen heeft ook wel uitstekende wedstrijden voor Ajax gespeeld. Van een midvoor voor de nationale ploeg wordt echter nog wel wat meer verlangd.

Tot slot onze gelukwenschen aan de kampioenen.

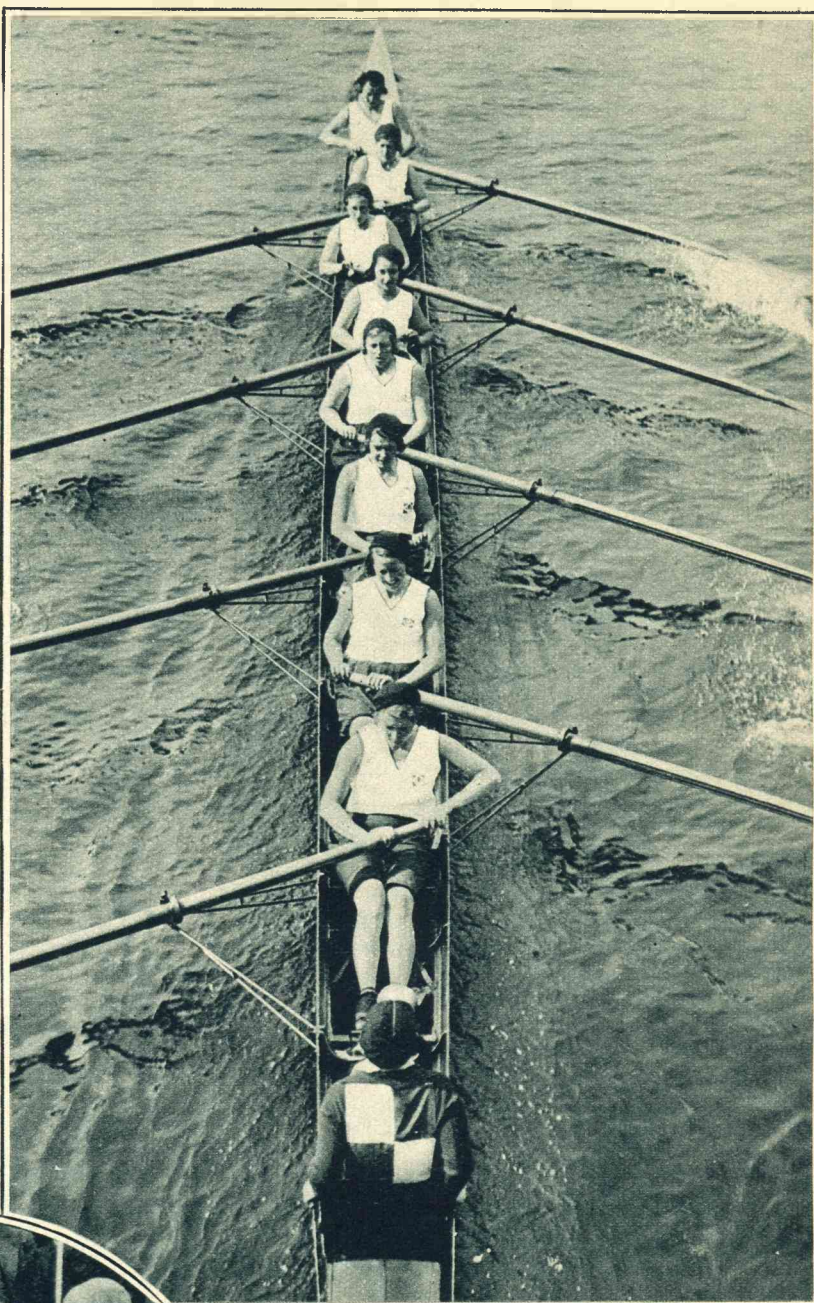
Nog een candidate voor de Olympische Spelen in actie. Meij. Gisolf sprong Zondag op de atletiekwedstrijden der H. A. V. Haarlem 1.58 M. hoog. Een fraaie actiekiek van deze hoogspringende dame.

De strijd om het Nederlandsche korfbalkampioenschap tusschen K. Z. en Deetos (2-3). Een damesduel.

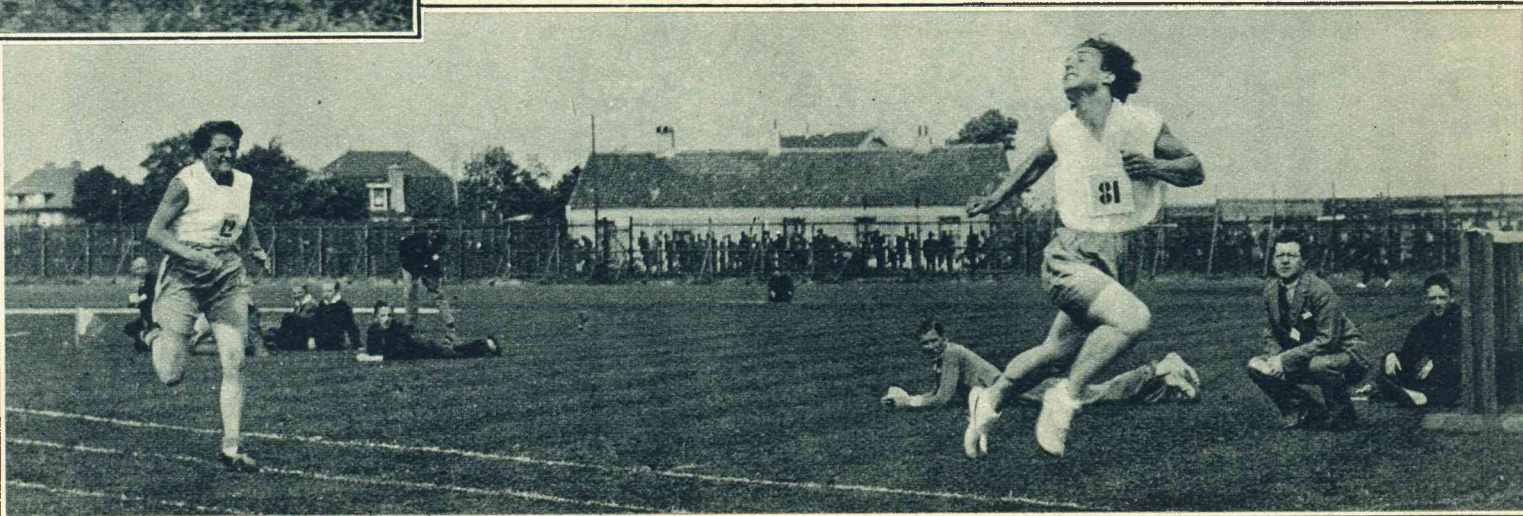

Op de Zondag j.l. te Hilversum gehouden draverijen reikte de burgemeester J. M. J. H. Lambooy de Cup der stad Hilversum uit aan G. Ensing, die met „Senator Madden" winnaar van het hoofdnummer werd.

De roeiwedstrijden van De Koninklijke op den Amstel. „De Vliet" won het nummer Stijlroeien voor dames.

Ajax heeft het verdiend. De spelers hebben een inspannend seizoen achter den rug. Een verdiend fuifje tot besluit en dan... eenige maanden rust. Begin September verwacht men alweer van de roodwitten, dat zij het met hun tegenstanders uit de nieuwe competitie zullen klaarspelen. Na een onafgebroken periode van bijna negen maanden voetbal schijnt er ons geen betere training voor de spelers dan eenige maanden zonder en zelfs zonder gedachte aan het bruine monster.

Meij. Schuurman loopt te Haarlem de 100 M. binnen wereldrecordtijd, n.l. 11.9 sec. Kiektje aan de finish.

HET WREKENDE DICTAAT

DOOR W. WILLIAMSON

Reeds geruimen tijd voordat Ellen Smith als typiste in dienst trad van mr. Herbert Wells, was het haar bekend dat de man een „draak” was. Mabel Kensworth, haar vriendin, had haar voldoende omtrent het karakter van Wells ingelicht. Mabel had het vier maanden bij hem uitgehouden, den langsten tijd, dien ooit een typiste de nukken en uitvallen van den kleinen, driftigen assuradeur had kunnen verdragen.

De eenparige meening van de meisjes, die van tijd tot tijd aan Breen's bemiddelingsbureau om een betrekking kwamen bedelen, luidde, dat Herbert Wells een schoft was, 'n bruut, die tegenover een nieuwe typiste hoogstens acht dagen zijn fatsoen wist te houden, voordat hij zich liet gaan en op 'n ruwe manier uitpakte.

Wells was een pruts-makelaartje, die de vrachtenmarkt van Chicago afstroopte met eerlijke en oneerlijke middelen, de laatste het meest. Hij had voor de afwikkeling van zijn correspondentie, die van weinig belang was, slechts één typiste in dienst, die hij een hongerloon betaalde en tevens misbruikte als bliksemafleidster voor zijn kwade luimen, als de zaken op de vrachtenbeurs niet naar wensch gingen.

Ellen Smith wist dit alles toen Breen haar het baantje bij Wells aanbood, doch zij had geen keus. Zij was drie maanden buiten betrekking en de pensionhoudsters in Chicago zijn, evenals overal elders, even fel op de geregelde betaling van hun rekeningen gebeten, als een hond op het behoud van een gestolen been.

De meisjes in Breen's wachtkamer schudden medelijdend het hoofd, toen Ellen de betrekking accepteerde, doch alle beklag en sombere voorspellingen negeerend, begaf zij zich met een moedigen glimlach op weg naar Wells' kantoor, 'n muf, donker vertrekje van een oud huis in een achterbuurt.

Wells ontving haar welwillend, neerbuigend, gemaakt vriendelijk.

„Hm, van Breen, miss?” informeerde hij met krakende stem, toen Ellen zich voorstelde en het doel van haar komst medeelde. Op Ellen's toestemmend antwoord ging hij zakelijk en op afgebeten toon voort: „Vaste betrekking miss, dertig dollar per maand, kantooruren van tien tot een en van twee tot zes. Vrije Zaterdag; indien u voldoet zullen we verder zien. Staat het u aan?”

Het salaris viel haar tien dollar tegen; zij had van de andere meisjes gehoord, dat Wells het aanvangssalaris altijd op veertig dollar had gesteld, hetgeen toch al twintig dollar beneden het minimum was, dat door andere kantoren werd betaald. De gedachte aan de onbetaalde rekening van haar hospita deed haar echter besluiten.

„Ik neem de betrekking aan, mr. Wells, mits u spoedig een salarisverhoging in overweging wilt nemen,” gaf zij den assuradeur ten antwoord.

„Ik heb gezegd: we zullen zien, miss; salarisverhoging zal van uw prestaties afhangen; indien ik over uw werk tevreden kan zijn, zal ik er spoedig vijf en dertig of veertig van maken.”

Ellen knikte en Wells hernam: „Wanneer kunt u in dienst treden?”

„Morgen, indien u dit wenscht, mr. Wells,” antwoordde het meisje.

„Goed, morgenochtend tien uur,” besliste Wells.

Met een bedeesden groet wendde Ellen zich naar de deur, doch voor zij het vertrek verlaten had, hield de krakende stem haar nog even staande.

„Voor ik het vergeet, miss: ik wil niet, dat er aan mijn dictaten iets veranderd wordt. 't Is een slechte gewoonte van veel meisjes op eigen houtje veranderingen in een dictaat aan te brengen, ze noemen dat verbeteringen, maar gewoonlijk bederven ze de zaak ermee. Onthoud dat dus, ik heb geen tijd, de brieven na te lezen en ik moet

erop kunnen vertrouwen, dat m'n dictaat woordelijk wordt getikt. Begrepen?”

Ellen knikte en met 'n kort handgebaar beduidde Wells haar, dat zij zich verwijderen kon. Hoewel het korte onderhoud een onbehaaglijk gevoel in haar achterliet en de persoon van mr. Wells haar tegenstond, begaf Ellen zich den volgende morgen met een licht hart naar haar nieuwe kantoor. Zij was vast besloten de verwachtingen der andere meisjes tot schande te maken en mr. Wells' nukken en uitvallen langs haar koude kleeren te laten glijden.

De eerste dagen had Ellen geen reden zich te beklagen; weliswaar hinderde het haar een weinig, dat haar nieuwe patroon, als hij op het kantoor was, deed alsof zij niet bestond en zelfs haar groot bij het komen en gaan negeerde, doch aanmerkingen op haar werk bleven uit.

Zij was een week in dienst, toen zij in het middaguur werd opgebeld door Mabel, die wist, dat Wells op dat tijdstip op de Beurs rondhing.

„Zet je maar schrap voor vanmiddag, Ellen. Wells is de assurantie van de „Pensylvania” misgelopen,” waarschuwde Mabel.

„Van de „Pensylvania”, waar hij eergisteren voor inschreef?” vroeg Ellen nieuwsgierig.

„Drie dollarcent per ton te hoog, nou heeft ie een humeur als acht dagen slecht weer,” lichtte Mabel haar in.

„Ik kan er niets aan doen, afwachten maar,” antwoordde Ellen onverschillig. Met een afspraak voor 's avonds verbrak ze de verbinding en ging weer aan het werk. Een half uur later kwam Wells het kantoor binnenstuiven. Hij blies door mond en neus als een kwaadaardige kater en met 'n nauw bedwongen vloek viel hij in zijn bureaustoel neer.

„De copie van de inschrijving voor de Pensylvania, miss,” snauwde hij Ellen toe.

Het meisje stond op, greep naar de ordner en sloeg haar op.

„Wat duurt dat vervloekt lang, miss,” barstte Wells na een seconde los.

Ellen negeerde zijn uitval met een onbewogen gezicht en reikte hem met een koud „alsjeblief” de copie van de inschrijving toe.

Wells rukte haar het papier uit de hand en wild vlogen zijn oogen langs de regels. Ellen was naar haar plaats voor de schrijfmachine teruggekeerd, doch zij was ternauwernood gezeten, toen een dreunende vuistslag op de schrijftafel naast haar, haar verschrikt deed opspringen.

„Heb ik dat gedictieerd, miss?” schreeuwde de makelaar haar toe.

„Wat daar geschreven is, heeft u gedictieerd, mr. Wells,” gaf Ellen vast ten antwoord.

„Wel, verd., heb ik dat gedictieerd, zeg je?” sprong Wells woedend op. Weer liet hij zijn vuist op de schrijftafel neerkomen en schreeuwde: „Hier, vijf en zestig dollarcent per ton, heb ik dat gedictieerd, durf je dat vol te houden, miss? Vijf en zestig cent voor 'n schuit als de „Pensylvania”? Denk je, dat ik krankzinnig geworden ben? Was zestig niet hoog genoeg geweest? Zestig cent per ton, allemaal winst, denk je soms, dat ik mijn concurrenten vet wil mesten, miss?”

Wells' bolronde gezicht liep blauw aan van woede en met twee passen stond hij voor Ellen, die, nu toch angstig geworden, haastig een stap achteruit week.

„Wel verd., ik weet zeker, dat ik zestig heb gedictieerd, miss, en durf je nu nog vol te houden, dat ik sta te liegen?” bulderde hij het meisje toe.

Ellen was een enkel oogenblik bevreesd voor den man geweest, maar weldra hervond zij haar moed en Wells een hooghartigen blik toewerpend,

wierp zij hem op koelen toon tegen: „Ik ben niet gewend op deze wijze behandeld te worden, mr. Wells.”

„Niet gewend, niet gewend, wel verd.... moet ik als patroon....”

„Ik ben ook niet gewend, dat er in mijn bijzijn gevloekt wordt,” viel het meisje hem met harde stem in de rede.

Wells keek zijn typiste 'n ondeelbaar oogenblik verbluft aan: voor de eerste maal in zijn leven ontmoette hij tegenstand bij een ondergeschikte. Zijn verbazing hield een volle minuut aan, toen overmeesterde zijn drift hem opnieuw.

„Wel verd.... miss, denk je dat ik me door een ondergeschikte de les laat lezen? Denk je dat ik me 'r met 'n vleierijtje bij neerleg als je mijn zaken verknoeit? Niet gewend.... niet gewend.... we zijn hier niet in een salon, weet je dat wel?”

Woedend keek hij het meisje aan, doch voor Ellen's hooghartigen, minachtenden blik week zijn autoritair optreden als bij tooverslag.

„Ik kan beter aan mijn werk beginnen, mr. Wells,” voegde Ellen hem vanuit de hoogte toe, „een man die zichzelf niet beheerschen kan is me geen antwoord waard, zelfs niet al is hij mijn patroon.”

Een oogenblik vreesde het meisje dat Wells zich vergeten zou en zijn hand tegen haar zou opheffen, doch plotseling scheen hij zich te bedenken en keerde hij naar zijn schrijftafel terug. Gedurende de eerstvolgende vijf minuten voelde Ellen dat Wells' stekende oogen haar van terzijde opnamen, totdat plotseling zijn onaangename stem haar van haar werk deed opzien.

„'t Is vandaag voor het laatst, miss,” voegde Wells haar met een grijnslach toe.

Ellen schrok op.

„Vandaag voor het laatst? U bedoelt dat u mij ontslaat, mr. Wells?” vroeg zij verbleekend.

„Ja, dat bedoel ik!” viel de makelaar hard uit.

„Welke reden heeft u om mij zoo op staanden voet....” bracht Ellen moeilijk uit.

„Ongeschiktheid, miss, ongeschiktheid voor uw betrekking,” antwoordde Wells met 'n boosaardigen klank in zijn stem.

„Maar dat is onrechtvaardig, mr. Wells, ik heb mijn werk....”

„Zwijg nu maar over het werk, dat maakt uw zaak er niet beter op,” viel Wells haar op ruwen toon in de rede. Hij stond op en greep naar zijn hoed. „Vandaag voor 't laatst heb ik gezegd, zestig of vijf en zestig cent per ton, 't is een zuivere winst van tweeduizend dollar die me ontgaat. U hebt m'n dictaat natuurlijk niet letterlijk overgenomen, waarschijnlijk zitten suffen. Ik ga; als er gebeld wordt, zeg dan dat ik tot half vijf aan de Beurs te vinden ben.”

Met 'n harden slag trok hij de deur achter zich toe, Ellen verontwaardigd achterlatend. Zij wist zeker dat zij de zakelijke gedeelten van Wells' dictaten woordelijk had opgenomen en weergegeven en zij wist even zeker dat zij de beleedigingen en haar onverwacht ontslag uitsluitend te wijten had aan een misrekening van haar patroon, die zich een zoet winstje voor den neus zag weggekaapt.

Haar bitterheid steeg met de minuut en allerlei wraakzuchtige plannen woelden door haar geest. Zij verwierp het een na het ander, doch telkens weer keerden haar gedachten terug naar het onrechtvaardige ontslag en naar den tijd van kommer en zorg dien zij nu weer tegemoet ging. Wrokkend bleef zij dien middag aan het werk, totdat tegen half vijf Wells terugkeerde. Hij sprak geen woord, doch zette zich voor zijn schrijftafel neer en verdiepte zich in tal van berekeningen. Eindelijk, tegen vijf uur, legde hij met een zucht zijn potlood neer.

„Neem op, miss, de brief moet vandaag nog weg,” beval hij barsch.

Zwijgend stond Ellen op en zette zich met blocnote en potlood tegenover haar patroon. Wells begon, zooals gewoonlijk, vlug te dicteeren, allerlei uitroepen en opmerkingen, die niets met het zake-lijk schrijven te maken hadden, tusschen de regels doormengend. Ellen noteerde alles, nu en dan even aarzelend als zij twijfelde wat er al dan niet in het schrijven thuisbehoorde.

Terwijl zij het dictaat stenografisch opnam, begonnen plotseling haar oogen te lichten en met moeite verbeet ze een glimlach. Na eenige minuten eindigde Wells met een „Hoogachtend, uw zeer dienstwillige”, en stond daarna onmiddellijk op.

„Tik 'm netjes, mr. Welsworth is 'n machtig man in de scheepvaartwereld,” beval hij barsch. „Ik moet weg, teeken den brief per order... neen, per procuratie, dat neemt meer in. Verzend hem aangeteekend, hedenavond nog en verander geen woord, hoort u?”

Ellen gaf den bruant geen antwoord en zette zich haastig voor haar schrijfmachine. Wells verdween zonder nog één woord over het ontslag te spreken en nadat hij de deur achter zich togetrokken had, dacht Ellen eenige minuten ernstig na. Zij dacht niet alleen aan den ongunstigen naam dien mr. Wells als makelaar in assurantien in de scheepvaartwereld had en aan de oneerlijke middelen waarmee hij zich daarin een bestaan wist te verwerven, maar zij dacht voornamelijk aan de vele teleurgestelde, beleedigde en gekwetste meisjes, die in Breen's bemiddelingskantoor tranen met tuiten hadden gehuild. Toen zij aan de hondsche wijze dacht waarop zij zelf door Wells behandeld was, verscheen er een harde trek op haar bleek gelaat en plotseling zette zij alle bedenkingen van zich af, en begon zij te tikken... te tikken... woord voor woord van het dictaat dat zij uit Wells' eigen mond had opgenomen.

Toen zij gereed was teekende zij den brief per procuratie, schreef eenige woorden op een vel papier en legde dit op mr. Wells' schrijftafel neer. Vijf mi-

nuten later verliet zij het kantoor, gaf den sleutel aan den huisbewoner en verzond den brief aan mr. Welsworth. Hiermee achtte zij haar dienstbetrekking bij mr. Wells geëindigd en nog denzelfden avond liet zij zich inschrijven aan Breen's bemiddelingskantoor....

Mr. Wells betrad den anderen morgen vloekend en brommend zijn muf kantoortje, de gevoeligheid verwenschend van de nuffige typistes, die hem de een na de ander in den steek lieten. Op zijn schrijftafel vond hij een briefje, waarop de volgende woorden geschreven waren:

„U heeft me uitdrukkelijk gelast uw dictaten woordelijk weer te geven, ik heb hieraan vanavond voor de eerste en laatste maal voldaan. Ellen Smith.”

Mr. Wells snapte tittel noch jota van dit briefje, doch met de middagpost werd hem de betekenis duidelijk. Hij hield een schrijven in handen van mr. Welsworth, den oppermachtigen man in de scheepvaartwereld, van wiens genade of ongenade zijn bestaan of ondergang afhing. Popelend van verwachting brak hij den brief open en vond er behalve een begeleidend schrijven, ook zijn eigen mis-sive in terug; het schrijven dat hij den vorigen avond aan Ellen Smith had gedictéerd.

Verwonderd en ongerust vouwde hij allereerst het laatste open en tot zijn groeiende verbijstering en woede las hij het volgende:

„Mister.... mister.... hm, hoe heet die ouwe dief van z'n voornaam.... mister.... John George geloof ik.... ja, mister John George Welsworth.. President.... hoe komt de vent aan zoo'n baantje.... van de American Steamship Assurance Cie. Ltd. Chicago. Dear mister Welsworth.... Heb-je dat, miss? Hm, Dear mister Welsworth.... Hiermede verzoek ik u beleefd.... neen, allerbeleefdst, anders is die alcoholist op z'n ongewassen teenen getrapt.... heb-je dat, allerbeleefdst? Wel, allerbeleefdst de volgende vrachten in herverzekering te willen nemen. Drie-duizend ton stukgoederen van de stoomschepen „Ultinco,” „Capri” en „Kor-

foe” uitvarende op 14 Maart a. s. brandgevaar-tarief 4, aanwezig brandblusmateriaal waarde 3 expertise.... zorg vooral dat tarief 4 niet te verwisselen met de expertise van het materiaal, miss, die ouwe schurk is wantrouwend en voorzichtig als Abraham Lincoln zelf.... laat 's kijken, wat was het laatste? O ja, expertise 3, met bestemming naar Ostia, Italië.... Hm.... Wat nou?.... Eh.... u zult me ten zeerste verplichten.... als ik 'n ander voor de herverzekering kon vinden, liet ik dat stuk hoogmoed in z'n vet smoren, hm.... verplichten, deze vrachten tegen de hoogste herverzekeringswaarde over te nemen, wijl, zooals u ongetwijfeld bekend zal zijn, de financiële draagkracht onzer firma ontoereikend is om het risico alleen te dragen.... Hm.... te dragen.... te dragen.... Eh.... nou, dat 's genoeg, miss, laat-ie overigens naar de hel loopen, daar komt-ie allicht niet zoo gauw van terug. Nou.... eh.... ja.... Hoogachtend, uw zeer dienstwillige dienaar, en-zoovoor, teeken het maar per order, neen per procuratie, dat neemt meer in....”

Met een schorren kreet van woede en ontsteltenis sprong mr. Wells op en liet zijn vuist met een dreunenden slag op de schrijftafel neerkomen.

„Zoo'n.... zoo'n loeder,” viel hij uit. Met een benauwden kreet greep hij naar zijn boord en rukte dien open. Toen viel hem plotseling het begeleidend schrijven in. Met bevende hand vouwde hij het open en verpletterd, wild van woede, doorliep hij de volgende regels:

„Mr. Wells. Hierbij retourneer ik uw geacht schrijven. De inhoud ervan heeft de Vereniging van Assuradeurs aanleiding gegeven u den toegang tot de vrachtenbeurs te ontzeggen en in den vervolge geen posten van u in verzekering of herverzekering te nemen. Hoogachtend, Welsworth.”

Met een schorren vloek viel mr. Wells in zijn stoel terug, hij begreep, dat zijn eigen dictaat zich aan hem gewroken had en dat zijn rol in de zakenwereld van Chicago door toedoen van een geminachte typiste was uitgespeeld.

Opzitten en pootjes geven.

met namaak
of zoogenaamde „Ersatz“preparaten.
Eischt steeds ASPIRIN-Tabletten met
het BAYER-kruis. Deze zullen U zeker
bij verkoudheden, reumatiek en alle
soorten pijn helpen. Veel namaak wordt
vervaardigd door niet-deskundigen en
kan schade berokkenen.

ASPIRIN eenig op
de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

Het Badcostuum verraadt het figuur.

Van den winter ging het nog, maar als het badseizoen begint, zal het badcostuum onbarmhartig het figuur verraden! Wordt slank! Bevrijdt U toch bijtijds van die overvloedige kilo's! Doet nu een Facilkuur die door duizenden wordt aanbevolen. Facil maakt U slank, heel geleidelijk, zonder diëet, zonder de minste last of eenig nadeelig gevolg.

Leest b.v. slechts den volgenden brief:

Zendt mij s.v.p. per omgaande een buis Facil-Pastilles. . . . Hierbij dank ik U tevens voor de toezending van de laatste buis. Ik heb hierdoor 2½ kg. aan gewicht verloren. En het mooiste is dat ik niet alleen in mijn gezicht magerder ben geworden, zooals gewoonlijk bij vermageringskuren het geval is, maar ik ben over mijn geheele lichaam slanker geworden. Nu wil ik nog een paar kilo's afnemen om het normale gewicht te bereiken.

*Met zeer veel dankbaarheid teeken ik,
Mejuffrouw A. P.*

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelvenduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105 a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Bij Examens

blijft men kalm en helder van
geest, als men vooraf een paar
Mijnhardt's Zenuwtabletten
gebruikt. Prijs per Koker 75 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

**Steeds frisch
en goed verzorgd.**

Een goed begin van den
dag is een verfrissching
met de heerlijke "4711".
Hetzij in bad- of wasch-
water, hetzij in den vorm
van een afwrijving ge-
bruikt - steeds zal de
kostelijke eigenschap van
deze edele en echte Eau
de Cologne voor langen
tijd verkwikking schen-
ken. — Evenals "4711"
Eau de Cologne zijn
ook de andere beroemde
"4711"-producten ken-
baar aan het getal
"4711" op het bekende
Blauw-Goud-Etiket.

"4711" Frozoclon (Koelstift van Eau de Cologne in vasten vorm) f 1.75 en f 1.10

ABONNEERT U OP DIT BLAD

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Brengt gelukkige dagen door in Hotel "TAMINA" in het heerlijk gelegen Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening f 42.50 en f 47.50

BERGÜN 1400 M. b. Zee (Graubünden). Voor den wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

HOTEL KURHAUS
Familiëhotel met*prachtig park. Vernieuwde
Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

FRUTIGEN (BERNER OBERLAND)
830 M. boven Zee
300 bedden

GRIMMIALP 1260 Meter boven zee
BERNER OBERLAND
Fr. 11.- - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

VACANTIE VOOR IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te
HERGISWIL

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

ADLER HOTEL

LUZERN Den Hollandsche gasten aanbevelen: HOTEL DIANA, gerenommeerd huis van den 2en rang, bij het station en de boot. — Kamers met stroomend water vanaf fr. 5.-. Volledig pension vanaf fr. 12.-.

REICHENBACH 712 M. boven zee
KIENTAL 1000 M. boven zee
GRIESALP 1500 M. boven zee
ZWITSERLAND

Hotels in alle prijs-
klassen.
Verlaagde prijzen.
Prosp. door het Ver-
kehrsbüro in Kiental.

Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

SCANFS Ideaal vakantie-oord. Talrijke woud- en bergtochten. Ingang tot 't Nat. Park. Pension vanaf fr. 8.50. Prosp. door de Hotels: Scaletta - Aurora - Sternen of de Verkehrsverein

Door haar BLOND HAAR kwam hij terug!

Hij kon de prachtige glans van haar haren maar niet vergeten . . . en ten slotte werden ze toch nog een gelukkig paar — door NURBLOND. Deze shampoo zonder weerga, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne zoo gevoelige structuur van blond haar, doet dit niet slechts zijn gouden glans behouden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar den oorspronkelijken gouden glans terug. NURBLOND bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel en ook geen soda. Millioenen vrouwen in de geheele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

De bloeiende pracht

der natuur lokt u naar bosch en duin, naar hei en strand om daar met volle teugen licht en lucht te drinken. Vergeet toch vooral niet uw huid tegen zonnebrand te beschermen door ze vooraf met „Zij“-Crème in te wrijven.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

De Weleerw. Heer Pater L. Trossel, 12, Wijde Kerkstraat, Rotterdam, schreef ons:

„Wees zoo goed en zendt mij ten spoedigste 6 busjes **BOOM's ASTHMAPOEDER**. Ik moet ze Woensdag meenemen naar Brazilië voor een zieken Pater, die ze steeds van u gebruikt.“

Boom's Asthmapoeder

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeklemming. Alleen echt met den naam **BOOM**. Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Op aanvr. gratis en franco een proefdoosje fa. A. M. Boom, Arnhem 12.

de GOUDEN VONDELING

door Sinclair Murray

Eva was het eerst op de afgesproken plaats en wuifde reeds met de hand, toen hij in de verte verscheen. En toen hij vlak bij haar stond, wist hij, dat alles veranderd was. Dat was niet meer dezelfde Eva van enkele dagen geleden. Ze was bleek en alhoewel in haar oogen nog dezelfde heldere glans lag van vroeger, scheen ze drukkende zorgen te hebben.

„John,” zei ze, „je verwachtte zeker niet, dat ik je vandaag zou verzoeken hier te komen?”

„Nee,” antwoordde hij; „ik dacht, dat ik je antwoord eerst morgen zou vernemen, lieveling.”

Dit „lieveling” scheen haar onaangenaam te zijn en ze liet het duidelijk merken.

„Ik was het ook niet van plan,” hernam ze. „Maar er is iets bijzonders gebeurd.”

„Iets goeds?” vroeg hij angstig en hij hoopte in stilte, dat het niet goed zou zijn.

„Dat laat ik aan jouw oordeel over, John. Vertrouw je mij?”

„In alle opzichten.”

„Vertrouw je mij voldoende om iets heel moeilijks te doen?”

„Dat klinkt vreeselijk ernstig,” antwoordde hij en hij probeerde op luchthartigen toon te spreken. Hij voelde, dat ze hem op dit oogenblik ontglipte. Haar vreemde manier kon niets anders beteekenen.

„Wees dan niet kwaad over hetgeen ik je ga zeggen; bovendien wil ik je nog een vraag stellen.”

„Is dat soms een inleiding om mij te zeggen, dat tusschen ons alles uit is?” vroeg hij fluisterend. Ze knikte.

„Je hebt het geraden, John. Ik kan onmogelijk met je trouwen. We waren beiden een beetje dwaas en ik wel het meeste. Wat zul je nu wel van mij denken, John?”

„Moet ik het eerlijk zeggen?”

„Zeg maar, dat het van ons beiden een dwaze grap was en dat jij het evenmin meende als ik.” Hij schudde het hoofd.

„Eva,” verzekerde hij plechtig, „ik was nooit ernstiger dan toen ik je vier dagen geleden ten huwelijk vroeg.”

„En nu haat je mij, nietwaar?”

„Ik heb je nog even lief als te voren.”

„Dus ben ik een slecht mensch, die met jouw gevoelens heeft gespeeld,” fluisterde ze en ze sidderde daarbij zoo hevig, dat hij haar naar een bank moest geleiden.

„Nee, Eva, je bent niet slechter dan ik. Integendeel. Ik hield van je en dacht, dat jij van mij ook zou houden. Ik vroeg je ten huwelijk en je beloofde, mij morgen je beslissing mede te deelen. Dat is alles. Maar nu schijnt er iets gebeurd te zijn.”

„Geloof je mij, als ik je verzeker, dat ik je nooit sympathieker vond dan juist nu?”

Hij wist niet meer wat hij er van denken moest en pijnigde zijn hersens met de vraag, wat er gebeurd kon zijn.

„Het komt mij voor,” sprak hij langzaam, „dat je in een huwelijk met mij de mogelijkheid zag om uit een benarden toestand te geraken. En nu schijnen die moeilijkheden verdwenen te zijn. Met andere woorden: ik was niets anders dan een noodhulp. Heb ik goed geraden, Eva?”

Ze keek hem angstig aan.

„John, zeg mij, hoe je over mij denkt. Ik kan de waarheid verdragen.”

„Ik heb je niets meer te zeggen, Eva. Ik heb je nu nog even lief als te voren en zal je altijd blijven liefhebben.”

„John,” fluisterde ze, „indien je wilt weten, wat er gebeurd is, zal ik het vertellen. Moet ik het zeggen?”

„Ik geloof, dat je het liever niet vertelt.”

„Dat is zoo.”

„Dan stel ik voor, dat we het gebeurde vergeten, Eva.” Het kostte hem ontzettende moeite, kalm te blijven spreken en het niet uit te jammeren van verdriet. „We zullen dus alles vergeten en er nooit meer over spreken. Als we er later nog eens aan denken, zullen we het zelf als een dwaasheid beschouwen.”

KORTE INHOUD De Londensche familie Martin, bestaande uit de heer en mevrouw Martin, hun dochters Julie en Jenny, in wier gezelschap zich ook Dolf Hudson, de verloofde van het laatstgenoemde meisje, bevindt, maakt een tocht door de Canadeesche bergen. Dicht bij het kamp, dat zij voor den nacht hebben opgeslagen, ligt de mijn Stevens' Hoop, waarin de goudzoeker Stevens en zekere Hugh Purdey trachten goud te vinden. Bovendien wonen bij de mijn Eva, Stevens' pleegdochter, en een Zweedsche opzichter. Danks geheeten. Purdey heeft zijn geld in de onderneming, die verre van loonend is, gestoken, om zoo gemakkelijker naar Eva's hand te kunnen dingen. Toevalligerwijze maakt Dolf Hudson, die oneenigheid heeft met zijn verloofde, kennis met Eva. Hij vat onmiddellijk liefde op voor het meisje, en vraagt haar ten huwelijk. Na een gesprek tusschen Stevens en den heer Martin besluit de laatste door een ingenieur den mijnbodem te laten onderzoeken en in geval van gunstigen uitslag geld in de onderneming te steken. Eva vertrekt met de familie Martin naar Londen. Jenny zet zich over het verdriet der verbroken verlovings heen en zij en Julie behandelen het meisje uit de bergen, wier afkomst in het duister ligt, als een zuster. Purdey intusschen, die door Eva afgewezen werd, zint op wraak. Hij en zijn medeplichtige Danks vervalschen de monsters van den ingenieur en deze beweegt den heer Martin de mijn te exploiteeren. Eva maakt kennis met twee vrienden van Dolf, n.l. met John Berwick, bijgenaamd „de Dandy” en met Fred Lynch, bijgenaamd „het Jochie”. Zij ontvangt een brief van Purdey, waarin deze haar afkomst „opheldert”. Eva neemt „het Jochie” in vertrouwen, die pogen zal het geheim van haar geboorte te achterhalen. Inmiddels komt het bedrog van Purdey en Danks aan het licht en Eva blijft geruineerd te zijn. Purdey komt naar Londen en vraagt opnieuw Eva ten huwelijk. Eva, die haar afkomst nog niet kent, weigert met Dolf Hudson te trouwen en neemt een aanzoek van Berwick in overweging. Intusschen zetten het Jochie en Dolf hun nasporingen voort. Zij slagen er in het huis te ontdekken waar Eva's moeder eens woonde en Eva's afkomst komt aan het licht. Intusschen legt Danks een bekenenis af van zijn bedrog vóór hij sterft en Stevens ontdekt thans werkelijk een rijke goudader.

Hij zei het en begreep zichzelf niet meer. Waarom was hij niet woedend? Op dit oogenblik, nu ze zich verder van hem verwijderde dan ooit te voren, besefte hij pas goed, wat ze voor hem betekende.

„John,” zei ze, „je hebt gelijk en ik dank je. We zullen het gebeurde vergeten. Geen man heeft een meisje ooit edelmoediger behandeld dan jij het mij doet. Laten deze woorden mijn dank zijn. En nu wil ik je een vraag stellen. Moet een vrouw al haar geheimen aan haar echtgenoot vertellen?”

Deze vraag trof hem als een zweepslag; ze zou dus trouwen... met een ander. Om zijn zenuwachtigheid te verbergen stak hij een cigarret op alvorens te antwoorden.

„Dat is betrekkelijk, Eva. Ik vermoed, dat Dolf de echtgenoot en jij de vrouw bent. Heb ik goed geraden?”

Ze knikte.

„Welnu,” hernam hij, „mijns inziens is het niet goed, dat een vrouw alles aan haar man vertelt. Het geluk van twee menschen hangt dikwijls af van feiten, die men beter verzwijgt dan ze te vermelden. Hetgeen tusschen ons is voorgevallen kun je als een dergelijk feit beschouwen. Het blijft tusschen ons en zal nooit aan een derde bekend worden. Is dat afgesproken, Eva?”

Ze knikte slechts en de uitdrukking van grenze-looze dankbaarheid in haar oogen was voor hem slechts een schrale troost. Ze wist niet en zou nooit weten, wat dit laatste halfuur hem gekost had.

Maar nu moest hij gaan. Alles heeft zijn perken en hij had die van zijn kalmte bereikt. Hetgeen hij als het hoogste geluk op aarde had beschouwd, waarnaar hij verlangd had met geheel zijn ziel en waarop hij reeds half had gerekend, ging thans voor hem verloren. Hij moest alleen zijn om zich geheel aan zijn verdriet te kunnen overgeven.

„Ik ben een weinig moe,” zei hij plotseling en ze begreep hem onmiddellijk. „Ik wensch je van harte geluk en ook aan Dolf. God zegen je, Eva; ik zal altijd aan je blijven denken.”

Hij drukte haar de hand en liep snel het pad af, zonder nog een oogenblik om te kijken.

XXIX. MIJNHEER MARTIN VERSCHIJNT TEN TOONEELE

Diep in gedachten verzonken wandelde Eva terug naar Belgrave Square. Tot haar verbazing vernam ze hier, dat mijnheer Martin geheel onverwacht van zijn kantoor in de City was teruggekeerd en verzocht had haar te mogen spreken zoodra ze thuis kwam. Nieuwsgierig wat hij haar te vertellen had, begaf ze zich naar zijn werk-

kamer. Hij zat aan zijn schrijftafel No. 10 en toen ze binnenkwam, stond hij op, kwam haar halfverwegen tegemoet en legde zijn handen op haar schouders. Hij keek haar vriendelijk aan en kuste haar op het voorhoofd. „Goeden morgen, juffrouw Ridley,” sprak hij glimlachend. „Wil je een stoel nemen en een paar minuten luisteren naar hetgeen ik je te vertellen heb?”

„Heel graag, mijnheer Martin.”

„Dan wil ik je in de allereerste plaats vragen, of je al een beetje aan je nieuwen naam begint te wennen.”

„De naam „Ridley” klinkt me weliswaar nog een beetje vreemd, maar...”

„Ik geloof, dat je hem niet lang zult behoeven te dragen, Eva. Maar wil je me openhartig antwoord geven op een paar vragen, die ik je ga stellen?”

„Met genoegen,” antwoordde ze en een lichte vrees be kroop haar, dat hij meer van haar wist dan hij wilde doen blijken.

„Ben je altijd terughoudend geweest, of is deze karaktertrek eerst den laatsten tijd ontstaan? Laat ik mijn vraag liever als volgt stellen: Was je vroeger mededeelzamer dan tegenwoordig?”

„Wat een vreemde vraag.”

„Een zeer ernstige en geenszins overbodige vraag, Eva.”

„Welnu: ik geloof niet, dat ik ooit erg mededeelzaam was. Ik hield er niet van, met anderen over mijn aangelegenheden te spreken en evenmin kon ik mij interesseeren voor de belangen van anderen.”

„Waartoe heb je dan vrienden? Ik bedoel: vrienden, die het goed met je meenen?”

Eva bleef het antwoord schuldig.

„Is Hugh Purdey in Londen?” hernam de heer Martin volmaakt rustig.

Ze keek hem plotseling scherp aan. Wat wist hij van Purdey?

„Ja, hij is hier,” gaf ze eindelijk toe.

„Aha, dat is uitmuntend! En heb je hem misschien gesproken? Aarzel niet, lief kind, en vertel mij alles.” Hij lachte haar vriendelijk toe. „Denk niet, dat ik je iets onaangenaams heb te vertellen.”

„Ik heb hem Maandag gesproken,” zei ze tenslotte.

„Sindsdien niet meer?”

Eva schudde het hoofd.

„Dan zou ik ook wel eens een onderhoud met dat jongmensch willen hebben,” sprak Martin.

„Maar spreekt u alstublieft niet over mij,” smeekte het meisje.

„Wat scheelt er aan, lief kind?” vroeg hij, een weinig verbaasd over haar toon. „Ik heb niets over jou te vertellen. Hetgeen ik met Purdey te bespreken heb, is een zuiver zakelijke aangelegenheid. Denk je dat hij komt, als jij het hem verzoekt?”

„Moet het direct gebeuren?”

„Indien het mogelijk is... heel graag. En dan zou ik hem het liefst in jouw tegenwoordigheid willen spreken. Vraag hem dus, of hij even hier wil komen, maar zeg niets van mij. Maak je maar niet ongerust; daartoe bestaat geen enkele reden: integendeel.”

Ze begreep er weliswaar niets van, doch deed, wat haar verzocht werd. Ze belde zijn hotel in Norfolkstreet op en twee minuten later was hij aan het toestel.

„Hugh, kun je even hier komen? Ik zou je onmiddellijk willen spreken. Nee, meer kan ik je niet zeggen. Kom direct; ik wacht op je.”

Ze hing den hoorn weer op en keek Martin vragend aan. Doch hij knikte slechts goedkeurend.

„Zoo is het in orde, Eva. Je vertelde dus, dat je hem Maandag hebt gesproken, nietwaar?”

Ze knikte.

„Zou je zoo vriendelijk willen zijn, mij te zeggen, wat het onderwerp van jullie onderhoud was? Ik heb gegronde redenen om me daarvoor te interesseeren. Je zult later wel vernemen waarom.”

WELKE VAN DEZE

Premieboeken

ONTBREEKT NOG IN
UW VERZAMELING

Ga deze lijst eens goed na en bestel dan zoo spoedig mogelijk bij den bezorger van dit weekblad, den agent, ons Hoofdkantoor of rechtstreeks bij de administratie van de Hollandsche Bibliotheek, Nassaulaan 51, Haarlem, die boeken die U nog niet bezit, Zoolang de voorraad strekt worden al deze prachtromans ter beschikking onzer lezers gesteld tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent voor ingenaalde exemplaren of 70 cent in luxe prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van 't verschuldigde bedrag in postzegels of van postwissel, groot respectievelijk 22½ of 80 cent.

INGENAALD à 15 CENT:

HET GRAF IN DE WOESTIJN.

INGENAALD à 17½ CENT:

HET EILAND ZONDER GEHEIMEN.
EEN ONTMOETING ONDER ZEE.
HET DONKERE HUIS.
IN DE SCHADUW DER GUILLotine.
MANNEN VAN STAAL.
SIMEON HEX' ONDERGANG.
HET DRAMA IN DEN VUURTOREN.
SCHANDAAL TE HUNTERSTONE.
DE WREKER.
ASSCHEPOESTER'S PRINS.
GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK.
VALGA'S VERTROUWEN.
DE GESTOLEN KOUSEBAND.
HERTOG OF TUINMAN.
HET MEISJE BUITEN DE MUREN.
GIJ ZULT NIET DOODSLAAN.
DE ERFGENAME VAN DEN GRAAF.
BELINDA Kiest HAAR MAN.
ALTHEA'S HUWELIJK.
EEN JAAR VAN HAAR LEVEN.
DE KASTEELVROUWE.

GEBONDEN à 70 CENT:

OM HARENTWIL.
DROOMENDOCHTER.
SCHIMMENSPEL.
DOOR DEN NEVEL HEEN.
DE VERDWENEN ROBIJN.
HET ARME ONDERWIJZERESJE.
ROSEMARY CAREW.
DE MACHT VAN ZIJN GELD.
HET HEILZAME VERGIFT.
DE SECRETARIS VAN DEN UITVINDER.
DE SCHOONE GETUIGE.
DIAMANTENJACHT.
MANNEN VAN EER.
VERWORVEN GELUK.
HET MEISJE UIT MONTANA.
HET GRAF IN DE WOESTIJN.
HET EILAND ZONDER GEHEIMEN.
HET TEEKEN VAN DEN DRIEHOEK.
EEN ONTMOETING ONDER ZEE.
FLORA.
DE VREEMDE BOODSCHAP.
HET DONKERE HUIS.
IN DE SCHADUW DER GUILLotine.
SIMEON HEX' ONDERGANG.
HET DRAMA IN DEN VUURTOREN.
SCHANDAAL TE HUNTERSTONE.
DE WREKER.
ASSCHEPOESTER'S PRINS.
VOORTVLUCHTIG.
GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK.
S.O.S.
GEKOCHT EN BETAALD.
VALGA'S VERTROUWEN.
DE GESTOLEN KOUSEBAND.
HET MEISJE BUITEN DE MUREN.
GIJ ZULT NIET DOODSLAAN.
DE ERFGENAME VAN DEN GRAAF.
BELINDA Kiest HAAR MAN.
ALTHEA'S HUWELIJK.
EEN JAAR VAN HAAR LEVEN.
DE KASTEELVROUWE.

**DENKT ER OM, DE VOORRAAD VAN DEZE BOEKEN IS
BEPERKT, WILT GIJ UW VERZAMELING DUS COMPLE-
TEEREN, WEEST ER DAN VLUG BIJ VOOR 'T TE LAAT IS!**

DE UITSLAG VAN ONZE PRIJSVRAAG

Velen hebben zich blijkbaar met ijver gezet aan de rolverdeling van het scenario door onzen film-redacteur:

„De Raadselachtige Geliefde.”

Vele opgaven zijn binnengekomen, waaruit ons weer duidelijk is geworden, dat er bijna in ieder mensch zoo iets van een toneelspeler of regisseur steekt! Vondel had dit reeds lang bedacht, vandaar, dat hij geniaal dichtte:

„De wereld is een speeltooneel,

Elk speelt zijn rol, elk krijgt zijn deel.”

Jammer, dat wij niet aan elken inzender zijn „deel”, in den vorm van een prijs, kunnen geven, doch de niet-winnaars mogen den moed niet verliezen; een anderen keer kunnen zij immers de gelukkigen zijn!

Allereerst volge hier dan de uitslag, zooals deze door de meerderheid der prijsvraag-deelnemers is gevormd:

De rolverdeling.

A. is de pleegtante.

B. de dokter.

C. het dochtertje.

D. de hotelhouder.

E. de patroon.

F. de modekoning.

G. Lia.

H. de geliefde.

J. 't kamermeisje.

K. Johan Balsum.

L. Liselotte.

De hoofdprijs werd toegekend aan Meijuffrouw Hetty Fauth, Lothariuslaan 4, Bussum.

De overige prijzen aan:

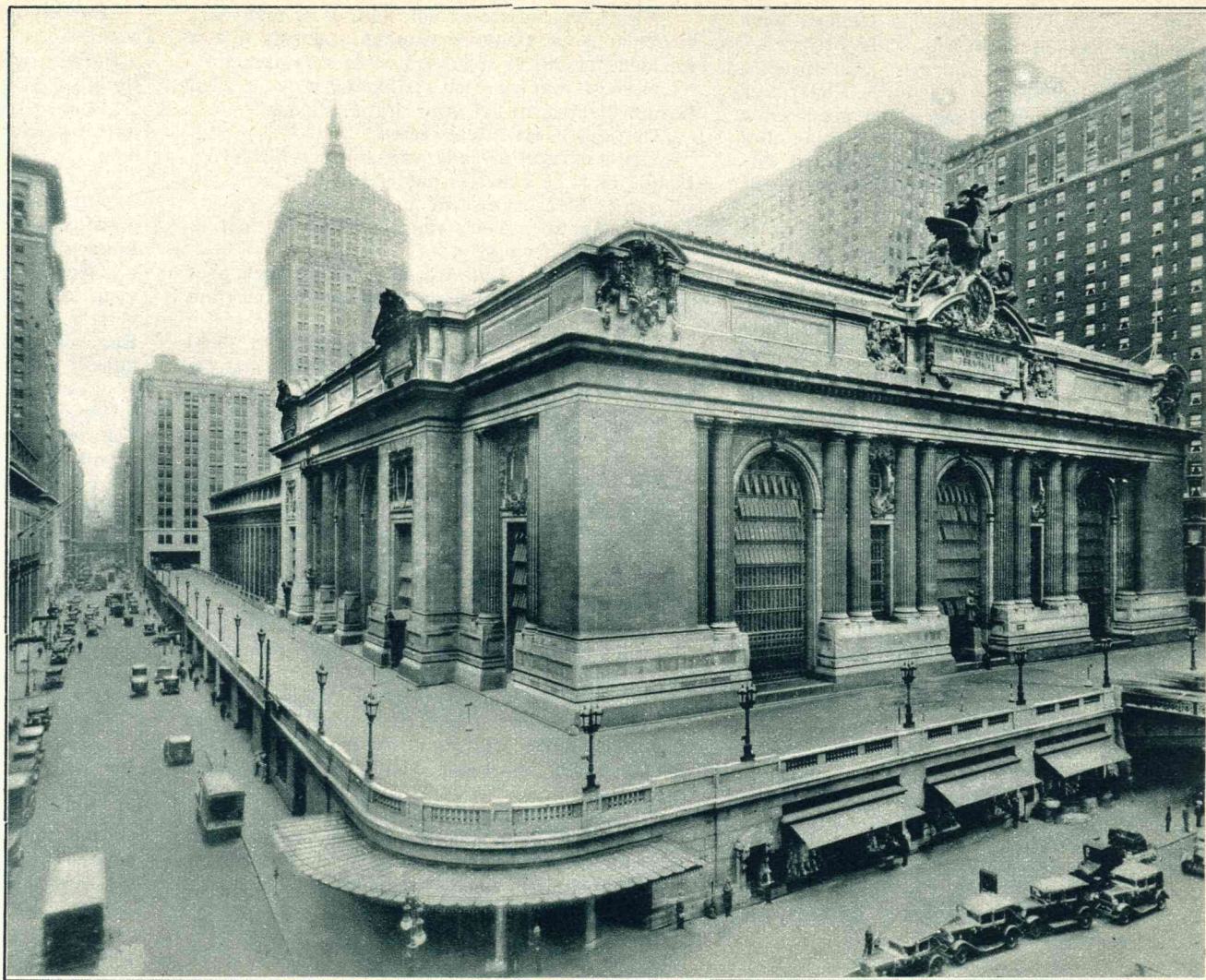
A. Spykman, Singel 374, Amsterdam; L. v. Leeuwen, Begoniastraat 10, Hilversum; C. Trousselot, Mosveld 17, Amsterdam; C. H. Gluisteen, v. Spilbergenstraat 157 III, Amsterdam; J. Fürst, Adr.

Roygestraat 11, Zaandam; A. Bakker, Gesterweg 15, Den Oever. Wieringen; A. J. Färber, Legmeerstraat 13 hs., Amsterdam; A. Krijthe, Benthinckstraat 39 I, Amsterdam; G. v. Diemen, Kruisstraat 16, Gorinchem; J. Sterk, Haarl. Houttuinen 44a, Amsterdam; B. v. Rooyen, 1e Jan Steenstraat 128 II, Amsterdam; Jac. Weder, Sportstraat 8 II, Amsterdam; M. N. Engel, Kastanielaan 45, Zwanenburg Halfweg; Cath. Eckhardt, Noorderkade 1 Overhaal, Alkmaar; P. Brico, Stadionweg 229 II, Amsterdam; A. v. Hoek, Molenstraat 123, Den Helder; B. Weenink, Spoorstraat 2, Nieuw Vennep; A. Greve, Lauriergracht 80 III, Amsterdam; C. Seegers, Nw. Oostenburgerstraat 20 II, Amsterdam; Ant. Guijt, Stationstraat 3, Katwijk a. Zee; G. R. Duits, Hooge Laarderweg 144 Hilversum; Meij. Zeeman, Dorpsstraat 214, Broek op Langendijk; P. Palsen, Sumatraplantsoen 34 II, Amsterdam; Mevr. Schreuder, Talmastraat 27 I, Amsterdam; Meij. A. Spaargaren, Broedersdoodscheweg 99, Santpoort; J. Bakker, Zeeburgerdijk 191 hs. Amsterdam; F. Frinks, Dijkweg 66, Den Helder; Mevr. J. P. Singer, Landstraat, Andijk; L. Helsloot, Beulingstraat 5, Amsterdam; J. P. v. d. Hilst, Hazelaarstraat 21 I, Amsterdam; J. Broertjes, A op 't Zant 14, Hoorn; L. J. J. ter Meulen, Stadionweg 239 I Amsterdam; Mevr. C. Vorst Zeilstraat 9, Amsterdam; P. Krap Jr. Houtmanstraat 40, IJmuiden; E. Vos, Zeeburgerdijk 75 h., Amsterdam; J. Kneepkens, Conollyweg 3, Santpoort; Mevr. R. Blauw, Beukenstraat 3, Haarlem; G. L. de Bruin, Meezenstraat 28 huis, Amsterdam; K. Meijer, Kinheimstraat 32, Alkmaar; J. Louwaard v. Hogendorpstraat 45, Den Helder; A. Smit, Middenweg 5, N. Beemster; C. Perisutti, Duinstraat 10, Egmond aan Zee; Meij. N. Visser, Callantsoog; J. Koppers, Doelstraat 7rd, Haarlem; J. B. Rob, Singel 126, Bussum; E. J. Klarenbeek, 2e Oosterparkstraat 10 III, Amsterdam; H. J. Smits, Kruisstraat 22, Hoorn; M. H. de Vries, Nieuwland 18, Uitgeest; J. Egmond, Kempstraat 2, Haarlem.

Er zal wederom zooveel mogelijk rekening worden gehouden met de wenschen der inzenders, omtrent de prijzen, die zij prefereerden. De verzending vindt spoedig plaats.

Correspondentie over prijsvraag-uitslagen kan niet worden gevoerd.

Een der grootste spoorwegstations ter wereld is het Grand Central Terminal, het eindstation der New-York Central Railroads. Honderdvijftigduizend reizigers worden hier dagelijks verwerkt. Achter het eigenlijke stationsgebouw ziet men het administratiegebouw met zijn majestueuze toren oprijzen; onder beide gebouwen liggen ondergronds de rails zoowel voor stedelijk als voor afstandsverkeer. Een autoviaduct voert om het station en door het administratiegebouw ter bespoediging van het snelverkeer.

„Ik vertelde hem, wat er op Stevens' Hoop was voorgevallen,” antwoordde ze een weinig benepen. „Het vreeselijke nieuws was hem nog onbekend en . . .”

Martin fronste de wenkbrauwen. „Het was dus een verrassing voor hem, nietwaar?”

„In ieder geval, want hij verliet de mijn, voordat het ongeluk gebeurde. Hij wist niet, wat hij er van denken moest. Ik vertelde hem ook, dat Danks de monsters van den ingenieur had vervalscht.”

„En dat verbaasde hem eveneens?”

„Ja. Hoe kon het anders?”

„Inderdaad. En anders heb je niets met hem besproken? Ik zou het graag willen weten, Eva.”

„Ik zei hem, dat, nu alles bedroeg bleek te zijn, hij verplicht was het geld terug te geven, dat u in de mijn had gestoken.”

„Heel aardig, dat je zoo flink mijn belangen hebt verdedigd, lief kind. Wat antwoordde hij?”

„Hij scheen er weinig lust toe te hebben.”

„Dat kan ik mij best voorstellen. En bleef het daarbij, of spraken jullie nog over iets anders?”

Eva zuchtte, wilde spreken, doch miste den moed.

„Indien ik niet je volle vertrouwen heb of indien je je niet veilig gevoelt, zeg dan niets, lief kind. Maar het schijnt mij toe, dat dit nu eens een gelegenheid is om je hart voor je vrienden uit te storten.”

Deze vriendelijke woorden en de toon, waarop ze gesproken werden, waren te veel voor Eva. Onder tranen en snikken vertelde ze alles, wat ze den laatsten tijd had doorgemaakt en vooral haar angst en schaamte na ontvangst van Purdey's brief.

Toen zij bij dit gedeelte van haar verhaal kwam, kon Martin slechts met moeite een kreet van woede onderdrukken.

„Mag ik dien brief even zien, Eva?”

Ze knikte, ging naar haar kamer en was twee minuten later terug met Purdey's verraderlijken brief.

Met gespannen aandacht las Martin den inhoud van het schrijven en toen hij klaar was, keek hij haar medelijdend aan.

„Arme, domme Eva! Waarom heb je het ons niet verteld?”

„Het was me onmogelijk,” stamelde ze. „Ik schaamde me zoo vreeselijk en ik had het gevoel, alsof ik hier niet op mijn plaats was.”

„Alsof je hier niet op je plaats was?” herhaalde Martin.

„Ja. En bovendien wilde ik niemand bij die ongelukkige geschiedenis betrekken.”

„En je zou met dien man zijn getrouwd, indien hij het ontvangen geld had terugbetaald?”

„Ik dacht toen nog, een vondeling, een nietswaardig wezen te zijn.”

„En indien je met hem getrouwd was, zou het dan wel volkomen eerlijk zijn geweest?”

„Ten opzichte van hem?”

„Neen, ten opzichte van ons, je vrienden.”

Daarop wist ze geen antwoord te geven. Van dat standpunt had ze de zaak nog niet bekeken.

„Het zou je onnoodig in het ongeluk hebben gestort,” sprak Martin ernstig.

„Waarom onnoodig? U had toch recht op het geld?”

„Dat is een handelszaak, waarvan jij nog geen verstand hebt, beste meid,” antwoordde hij glimlachend. „Maak je dus daarover niet bezorgd.”

„Maar mijnheer Martin: het was toch uw geld!”

„Volkomen juist,” gaf hij toe. „Ik heb iets gekocht van een eerlijken kerel, die in de Rocky Mountains hard voor zijn boterham werkt. En hetgeen ik gekocht heb, werd met goed geld betaald. En laat ik je nu maar meteen zeggen, dat ik geen berouw heb over den koop.”

„Geen berouw?” vroeg ze verbaasd.

„Neen, en evenmin de man, die het mij verkocht. Je zult waarschijnlijk . . .”

Er werd op de deur geklopt; het dienstmeisje berichtte, dat een zekere heer Hugh Purdey juffrouw Eva wenschte te spreken.

„Laat hem hier komen,” verzocht Martin. „Eva, wil je nu rustig op je stoel blijven zitten en alles aan mij overlaten? Zeg geen woord voor ik het je verzoek. Ik zou het liefst willen, dat je geen enkel woord tot dien man zei. Zou dat mogelijk zijn?”

Met den hoed in de hand trad Hugh Purdey het vertrek binnen. Het eerste oogenblik zag hij slechts het meisje en wilde juist op haar toetreden, toen Martin bedaard verzocht:

„Wilt u alstublieft plaats nemen, mijnheer?”

Verbaasd keek hij om. Hij werd rood en voelde zich niet erg op zijn gemak. Het allerminst had hij verwacht, dat bij het onderhoud met Eva een derde tegenwoordig zou zijn. Hij keek Eva aan, doch uit de volmaakt kalme houding van het jonge meisje viel niets op te maken.

Slechts een weinig bleeker dan gewoonlijk zat ze op haar stoel. Hij begreep er niets van. Gedurende enkele oogenblikken heerschte er in het vertrek een diep zwijgen, dat hem een weinig zenuwachtig maakte.

„Wat wenscht u?” vroeg hij, zich tot den heer Martin wendende. Doch deze keek slechts glimlachend naar het jonge meisje. Waarschijnlijk zou de zaak dus niet zoo'n vaart loopen als hij twee seconden vroeger had gevreesd.

„Ik zal u alles duidelijk uiteenzetten,” antwoordde Martin. „Doch bij voorbaat zou ik u willen verzoeken, uw aandacht te vestigen op twee belangrijke punten, die ik met u zal bespreken.”

„Ik kwam hier voor juffrouw Stevens,” bromde Purdey.

„Hier in huis is geen enkele dame, die juffrouw Stevens heet. De dame tegenover u is juffrouw

Ridley en als zoodanig is haar identiteit vastgesteld. De inlichtingen, die u uit de Caribou-streek ontving, waren min of meer misleidend.”

„Ridley,” riep Purdey, „dat is gelogen en zal nooit bewezen kunnen worden.”

„Niet zoo'n grove leugen als wat ik van anderen heb gehoord,” merkte Martin bedaard op. „De bewijzen, dat deze dame inderdaad juffrouw Ridley is, zijn in ons bezit. En nu . . .”

Het dienstmeisje kwam binnen en berichtte, dat de heeren Hudson en Lynch juffrouw Ridley wenschten te spreken, zoodra zij tijd zou hebben. Eva herinnerde zich plotseling, wat het Jochie haar eens gezegd had en maakte van de gelegenheid gebruik; vriend Purdey moest eens een gevoelige les ontvangen.

„Mag ik mijnheer Hudson verzoeken, hier te komen?” vroeg ze den heer Martin. „En mijnheer Lynch zou ik gaarne in de gang willen spreken. Ik ben over een minuut terug.”

Martin knikte. Ze ging naar buiten en kwam even later terug met Dolf. Deze kwam binnen en schonk niet de minste aandacht aan Purdey, die zich hoe langer hoe onbehaaglijker begon te gevoelen. Waarom keken al deze menschen zoo vrolijk? En wat zou Martin hem te vertellen hebben?

„Ik vermoed, dat u mij zult vragen, het ontvangen geld terug te geven,” begon Purdey. „Indien dit werkelijk zoo is, dan kan ik u bij voorbaat verzekeren, dat dit niet gebeurt. Eva vertelde mij, dat Danks de monsters heeft vervalscht. Dat is een leugen. En zoolang het bewijs niet geleverd is, krijgt u van mij geen penny.”

„Wie vertelde u, dat ik het geld terugverlang?” vroeg Martin nog even kalm en vriendelijk als te voren.

„Eva vertelde mij . . .”

„We zullen juffrouw Ridley buiten spel laten; voorloopig hebt u met mij te doen.”

„Wilt u het geld dan niet hebben?”

„In geen geval.”

Eva slaakte een kreet van verbazing. Ook Dolf scheen verwonderd, doch sprak geen woord. Hugh Purdey wierp het meisje een triomfantelijken blik toe, wendde zich weer tot Martin en zei:

„Die zaak is dus geregeld. Alleen begrijp ik niet, waarom Eva zei, dat . . .”

„Met alle respect voor juffrouw Ridley, maar in dergelijke handelszaken heb ik te beslissen,” hernam Martin. „Ik weet, wat er te dien opzichte tusschen u en haar besproken is en ben haar zeer dankbaar, dat ze mijn belangen zoo goed wilde behartigen. Maak je maar niet bezorgd, Eva; alles is in orde. En nu zou ik u vriendelijk willen verzoeken, mij te zeggen, waarom u naar Londen bent gekomen, mijnheer Purdey.”

„Om mijn meisje te halen.”

Dolf sprong op, doch met een smeekend gebaar verzocht Eva hem, weer plaats te nemen.

Martin leunde behaaglijk achterover in zijn stoel.

„Mijnheer,” zei hij tot Purdey, „ik ben reeds vijf-en-dertig jaar in zaken en ik heb in al dien tijd al heel wat onbeschaamde lieden ontmoet, maar nog geen enkele, die de onbeschaamdheid zoo ver dreef als u. Neen, blijft u maar kalm zitten: er bestaat niet de minste reden om u nijdig te maken. U begon dus, juffrouw Ridley een brief te schrijven, zoo laag en zoo gemeen, als nog nooit een man aan een vrouw heeft geschreven. Misschien wilt u mij het oorspronkelijke bericht laten zien, dat u uit de Caribou-streek ontving?”

„Ik heb het niet bij me.”

„Waarschijnlijk zal het nergens anders zijn. De inhoud van den brief is van begin tot einde één gemeene leugen, zoo laf en zoo laag....”

Purdey begon te razen en te tieren en wilde het vertrek verlaten, doch Dolf was hem voor. En de heer Martin, die een zwaargebouwd en sterk man was, zou hem zeker niet zoo ongehinderd laten vertrekken. Hij keerde dus terug naar zijn plaats.

„Nu we deze zaak eenmaal opgehelderd hebben,” ging Martin onverstoorbaar verder, „zullen we eens over Stevens' Hoop gaan praten. U hebt uw aandeel verkocht, nietwaar?”

„Ja, aan Stevens.”

„Dan bezit de heer Stevens dus de helft der aandelen en u geen enkele?”

„Ja. De resteerende aandelen komen u en Danks toe. Hebt u me nog iets te vragen?”

„Eigenlijk niet veel,” antwoordde Martin even vriendelijk als te voren. „Maar over Danks gesproken: denkt u, dat hij een eerlijk man was?”

„Vast en zeker. Die geschiedenis van vervalschte monsters is een gemeene leugen.”

„Misschien; misschien ook niet. Is er nooit iets tusschen u en Danks besproken, waaruit u kon afleiden, dat hij de monsters wilde vervalschen?”

„Neen. Danks was een eerlijke kerel, voor wien ik mijn handen in het vuur durfde steken.”

„Dan zal u dit interesseeren.”

Martin opende de lade van zijn schrijftafel en haalde er twee velletjes papier uit. Het eene gaf hij aan Eva en het tweede aan Purdey.

„Dit zijn de copieën van een telegram, dat ik vanmorgen ontving.”

Dolf was naast Eva komen staan en keek over haar schouder, terwijl ze de copie van het telegram las. De inhoud luidde als volgt:

„Ingevolge opdracht mijngang ontruimd. Vond Danks stervend in de gang, bekende mijn te willen vernielen en met Purdey monsters vervalscht. Door ontploffing zeer rijke goudader vrij gekomen. Danks heeft zijn aandeel in de mijn aan Eva nagelaten. Waarde van erts drie-en-tachtig dollar per ton. Werken nu met dubbele ploegen. Schade hersteld in twee weken. Groeten aan Eva. Brief volgt. Stevens.”

Gedurende verscheidene minuten heerschte een diep stilzwijgen in het vertrek; niemand durfde een woord spreken.

Purdey zat doodsbleek op zijn stoel; hij wist, dat hij ontmaskerd was en dat niets hem meer kon redden.

Zijn stem klonk schor, toen hij Martin vroeg:

„Wat bent u nu van plan te doen? Best mogelijk, dat enkele mededeelingen in het telegram op waarheid berusten, maar dat dient nog eerst bewezen te worden.”

„Ik kan u hier niet laten arresteeren voor een misdaad, die u in Amerika hebt gepleegd,” antwoordde Martin. „Maar wel zal ik de Amerikaanse autoriteiten van het gebeurde op de hoogte stellen.”

En tot Hudson:

„Dolf, wil je even de deur openen?”

Purdey begreep den wenk. Hij wist, dat hij geslagen was en dat hij moest vertrekken. Hij wilde nog iets tot Eva zeggen, maar Dolf stond tusschen hem en het meisje. Zwijgend verliet hij de kamer.

Op de trap ontmoette hij een jongmensch, dat hem bijzonder hartelijk groette.

„Goeden morgen. Mooi weertje vandaag, nietwaar?”

Purdey was een weinig verbaasd en knikte slechts.

„Bent u niet mijnheer Purdey, de vriend van juffrouw Ridley?” hernam de vriendelijke jongman.

„Ja, maar....”

„Mijn naam is Lynch. Juffrouw Ridley heeft dikwijls over u gesproken. Was u nooit vroeger in Londen?”

„Neen,” antwoordde Purdey en het kwam hem voor, dat deze jonge man veel vriendelijker en verstandiger was dan alle overige bewoners van Engeland. En zeer waarschijnlijk was hij nog onkundig van hetgeen boven besproken was.

„Komt u mee naar mijn club? We hebben er uitstekende whisky.”

Purdey knikte; een stevig glas whisky zou hem op dit oogenblik goed van pas komen.

„Vooruit dan maar; mijn auto wacht beneden.”

Purdey verbaasde zich al meer en meer. Het jongmensch leek een weinig aangeschoten, maar hij stuurde goed en babbelde voortdurend.

„U kent juffrouw Ridley al een heele poos, nietwaar?”

„Ongeveer anderhalf jaar,” bromde Purdey.

„Een alleraardigst meisje,” hernam het Jochie.

„Ze gaat geloof ik trouwen met een zekeren mijnheer Hudson. Niets van gehoord?”

Purdey bromde iets onverstaanbaars.

„Juffrouw Ridley vertelde mij eens,” hernam het jongmensch opgewekt, „dat u zoo goed kunt boksen.”

„Dat is zoo,” gaf Purdey toe. „In de streek, waar ik in Amerika woon, moet ieder man kunnen boksen.”

„Heel aardig,” merkte het jongmensch weer op. „Beste vriend, zou je me niet eens een paar aardige trucjes kunnen leeren? We kunnen dan later ons glas whisky drinken.”

Purdey had er niets tegen. Het jongmensch naast hem behoorde zeker tot de kennissen, die hem het koopje met Eva hadden geleverd. Welnu, hij kreeg op dit oogenblik de kans, zijn woede op één dier kennissen te koelen. De club van Fred Lynch bevond zich in Pall Mall en na korten tijd

waren ze ter plaatse. Op de bovenste verdieping van het club-gebouw bevond zich de gymnastiekzaal en het was daar, dat mijnheer Lynch en zijn vriend Purdey ontvangen werden door een in sporthemd en witte pantalon gekleeden heer.

„Tim,” zei het Jochie tot hem, „deze heer is Hugh Purdey, een der meest gevreesde bokseers van het wilde Westen. Mijnheer wil mij een paar kunstjes leeren en daarom heb ik hem meegebracht. Heb je een paar goede handschoenen in voorraad?”

XXX. KNOCK-OUT

Tim keek den bezoeker met een medelijdenden blik aan. Hij had er zoo'n voorgevoel van, dat er een heel eigenaardige grap ging gebeuren, doch sprak geen woord.

Purdey vond het wel een beetje vreemd, dat men om een bokspartijtje zooveel ophef kon maken, in Amerika deed men het veel eenvoudiger.

„Zitten de handschoenen goed?” vroeg het Jochie.

„All-right.”

„Time,” riep Tim.

(Wordt voortgezet).

In de majestueuze hall van het Grand Central Terminal, New-Yorks enorme spoorwegstation.

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van hun pijn in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Een van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklidder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten was de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bossen wandelen. Nu is de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal

van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklidders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden, dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn, als tegen de pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen, ook genaamd reumatiek, spit, jicht, ischias, alsmede tegen alle verkoudheidsziekten. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden ook door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Droeg. à f 0.80.

ERASMIC Tandzeep

PARELWITTE

TANDEN,

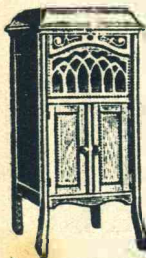
FRISSCHE

MOND

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN

IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG.

ESD 322 - 0259A

Onder vermelding van dit blad kan elke lezer een

PRACHT GRAMOFOON

als nevenstaande afbeelding van f 150.- voor f 75.- met 20 nrs. gratis desgewenscht op zicht bekomen. Kan betaald worden met f 5.- per maand. — Vraagt eens aan!

N. V. HEES & Co. - HAARLEM

Kruisstraat 33

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER

alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50

Vouww. m. kap „ - 15.-

Doelmatige publicatie!

EEN
BEVESTIGING
VAN

UW zaak!

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

HAARGROEI HUMAGSOLAN

Uitvoerige inlichtingen en attesten van tevreden gebruikers kosten u slechts 1½ cent porto. Zendt deze annonce met uw naam en adres op de open enveloppe als drukwerk aan (St. A'dam)

Dr. H. NANNING's PHARM. CHEM. - DEN HAAG
FABRIEK N.V.

HET NIEUWSTE OP SCHOONHEIDS- GEBIED!

Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in alle goede parfumerie- en kapperszaken in vier tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS: Om een monster te ontvangen van de 3 voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan postzegels aan den Imp. voor Nederland:

N. E. VAN DER LAKEN
LEIDSCHEKADE 98 A
AMSTERDAM-C.
TELEFOON 36372

Photo Keystone Talbot

Het eenige product dat zoowel crème als poeder vervangt.

VELOUTY de DIXOR

De belangrijkheid van het zout—

Smakelijk Eten

Alles wat gij Uw gasten voorzet om 't eten smakelijker te maken moet van het allerbeste zijn, neem daarom voor zout het droge—fijne—witte—zuivere,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote busen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

medicinale

VS

PEPER-
MUNT

ONDER CONTROLE VAN
HET LABORATORIUM DR.
G. PANNEBORG EN
DR. H. J. DOORNDOOSCH
TE GRONINGEN.

ook in rollen

H. VAN SLOOTEN-LEEUWARDEN

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

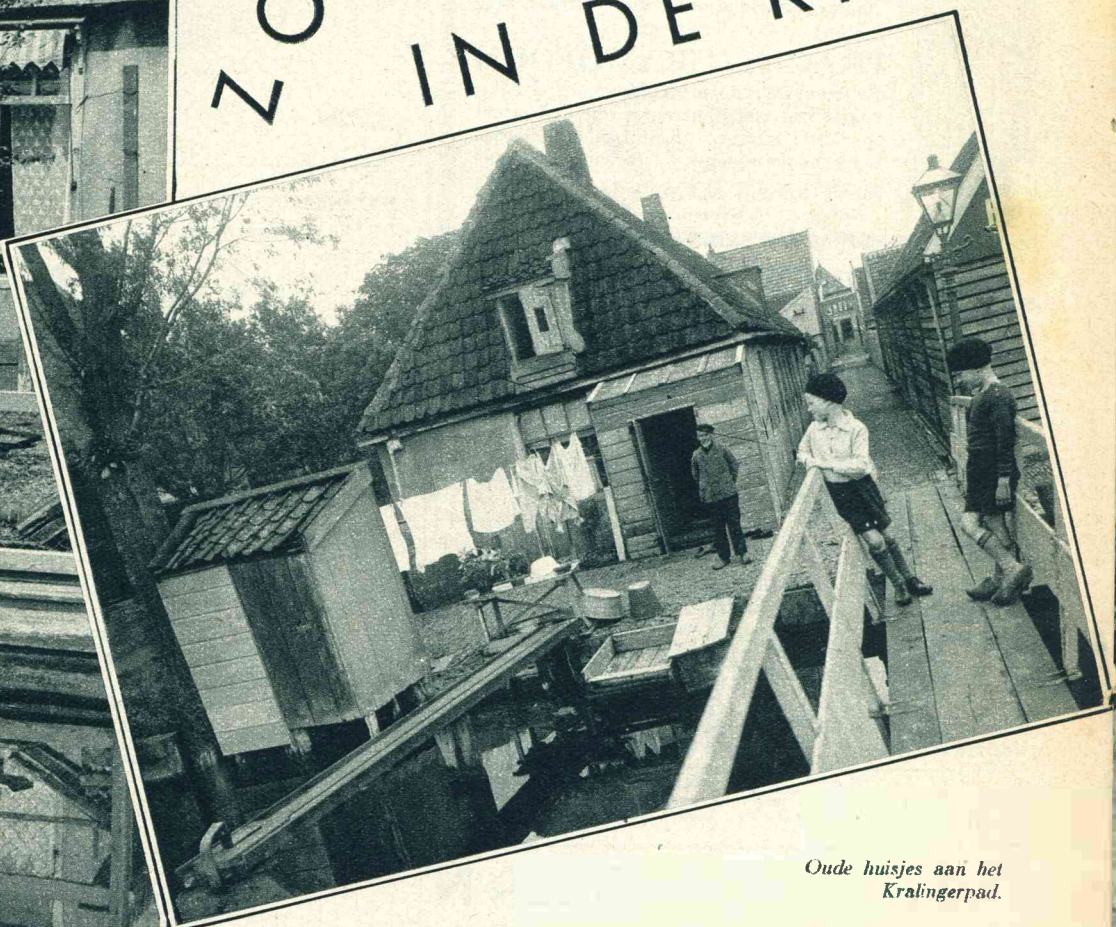
Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

Per roeiboot naar het akkerland.

ZOMER IN DE RIJP

*Oude huisjes aan het
Kralingerpad.*

Achter de Dorpsstraat.

Invloed van de crisis op onze gezondheid

Verbetering van de gezondheid is mogelijk.

Vermoeidheid en zenuwklachten zijn thans veelvuldig waargenomen verschijnselen.

De crisis heeft nog andere dan economische gevolgen. Vele menschen moeten om „gelijk te blijven” zich grotere inspanning getroosten, m.a.w. harder en langer werken. Hierbij worden de economische wetten, welke voor het lichaam gelden, vaak over het hoofd gezien. En zoo wordt voor velen de crisis aanleiding tot een gezondheidsdepressie.

Toch is het mogelijk door wetenschappelijke „steunvoeding” de arbeidskracht van het lichaam belangrijk te verhoogen. Dit feit werd reeds vele malen wetenschappelijk aangetoond. Nog kortgeleden werden in het bekende Instituut voor Arbeidsphysiologie te Dortmund, onder leiding van Prof. Dr. Edgar Atzler en Dr. Gunther Lehmann, in deze richting belangrijke onderzoekingen gedaan.

Op een aantal gezonde mannen van verschillende leeftijd werden met behulp van de nieuwste instrumenten op dit gebied een groote reeks proeven genomen. Vóór, gedurende en na perioden, waarin de proefpersonen, behalve hun gebruikelijke maaltijden, nog extra eiwit en phosphor toegediend kregen. Deze stoffen werden op de best denkbare wijze toegediend, n.l. als Sana-togen, waarin de phosphor als natrium glycerophosphaat scheikundig verbonden is aan caseïne bereid uit melk, (melk-eiwit).

Het bleek den onderzoekers, dat deze extra-toediening van phosphor-eiwit een zeer gunstigen invloed op het geheele gestel had, hetgeen proefondervindelijk bleek uit:

- vergroting der spierkracht ;
- verhoogen van het uithoudingsvermogen ;
- sneller herstel der krachten na groote inspanning (spoedig overwinnen der vermoeidheid) ;
- belangrijke stijging der ademkracht (vermeerdering der roode bloedlichaampjes) ;
- verbetering der geestelijke functies.

Speciaal in deze moeilijke tijden zijn de resultaten van dit onderzoek voor bijna iedereen van het allergrootste belang.

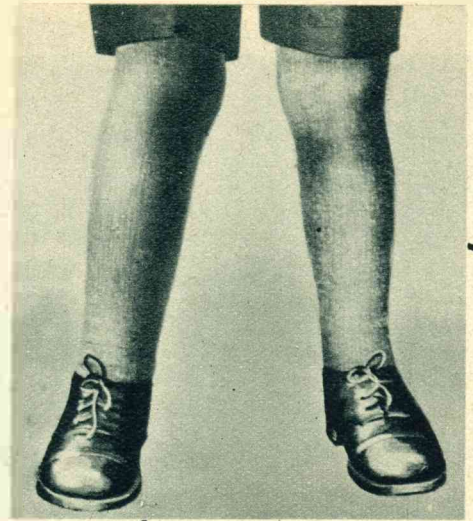

Voorkom

DIT

met

PREVENTOR

Ouders! Laat Uw kind met normale voeten en stevige rechte beenen door het leven gaan. De beenderen van kindervoeten zijn zachter, zwakker en toch worden er den geheelen dag zware eischen aan gesteld. Die groeiende voeten en de geheele stand van de beenen kunnen bedorven worden door verkeerd schoeisel. Die voeten hebben steun noodig en ruimte om zich te ontwikkelen. Preventor schoenen zijn het resultaat van wetenschappelijke onderzoekingen. Zij geven steun, waar steun noodig is, ruimte, waar ruimte noodig is en voorkomen X-beenvorming als gevolg van doorzakkende voeten. Het model is prachtig, het materiaal ijzersterk en de prijs niet hooger dan die van gewone schoenen. Er bestaat dus niet de minste reden meer, om Uw kind nog op schoenen te laten lopen, die niet meer passen in onzen tijd van grooter zorg voor het kind.

BELANGRIJK!!

Preventor schoenen hebben twee maten. Wanneer zij voor de snel groeiende voeten te klein worden, maakt Uw „Preventor”-winkelier ze gratis opnieuw passend. Dus geen knellende of te vroeg afgedankte schoenen meer.

★ Vraagt voor voeten die reeds neiging toonen tot doorzakken „Preventor-Corrector”. Deze schoenen hebben een corrigerenden invloed en voorkomen verder onheil.

Preventor

DE JUISTE SCHOEN VOOR GROEIENDE VOETEN

N.V. WOTANA SCHOENFABRIEK NIJMEGEN

Profiteert U óók van de gelegenheid, die de

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

U biedt?

Zij organiseert de mooiste reizen tegen de laagste prijzen, ook in eigen land!

Vraagt uitvoerig programma, hetwelk aan ons kantoor verkrijgbaar is à f 0.10, fr. p. p. f 0.18

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

LOSSE NUMMERS
15 CENT

DE STAD AMSTERDAM

12^E JAARGANG No. 13
10 JUNI 1932

DE MORGENWANDELING VAN DEN FILOSOOF